III
МЛАДЕЖКИ СЪБОРЪ

НА УЧЕНИЦИТѢ ОТЪ ВСЕМИРНОТО
БѢЛО БРАТСТВО, 5—8.VII 1925 г.
СОФИЯ.

ИЗДАНИЕ НА ПРОСВѢТНИЯ ФОНДЪ, СОФИЯ.

III
МЛАДЕЖКИ СЪБОРЪ.

НА УЧЕНИЦИТѢ ОТЪ ВСЕМИРНОТО
БѢЛО БРАТСТВО, 5—8.VII 1925 г.
СОФИЯ.

И обхождаше Исусъ всичка Галилея.

„И обхождаше Исусъ всичка Галилея, та поучаваше въ съборищата имъ и проповѣдваше благовѣстието на Царството.*)

Въ разумния свѣтъ има единъ великъ законъ, който опрѣдѣля отношенията на всички разумни сѫщества. Този великъ законъ въ науката наричатъ развитие, еволюция. Еволюцията подразбира движение, а движението е първиятъ потикъ на живота въ извѣстна посока. Втората стѫпка, това е самиятъ животъ, който показва, че животътъ използува това разумно движение. И глупавиятъ се движи, и разумниятъ се движи, само че разумниятъ има цѣль. Тъй щото, когато умътъ е насоченъ въ извѣстна разумна насока, това показва, че той има за цѣль постигане на нѣкакво свое разумно желание. Често и въ съврѣменната окултна наука употрѣбяватъ думата „желание“ въ двояко значение. Ние говоримъ за желанието въ принципаленъ смисълъ. Ние не говоримъ за илюзиитѣ. Илюзиитѣ, това сѫ проекции, сѣнки на нѣщата. За сѣнкитѣ нѣма да говоримъ. Въ сѣнкитѣ нѣма реалности. Тукъ може да се спра да обясна разликата между сѣнка и реалность. Ако ви прѣдложа една круша отъ мраморъ, или отъ олово или отъ желѣзо, или отъ восъкъ, какво щеви пол-

*) Ев. Матея 4:23.

зува тази круша? Ако ви прѣдложа единъ хубавъ самунъ отъ восъкъ, или отъ гипсъ, или отъ хубава пръсть, какво ще ви ползува този хубавъ самунъ? — Нищо. Слѣдователно, това сѫ илюзии, това сѫ залъгалки за малкитѣ, за глупавитѣ дѣца. И когато азъ видя, че нѣкое малко момиче се занимава съ своитѣ кукли, считамъ, че то е едно отъ малкитѣ глупави дѣца. То е единъ отъ онѣзи глупави ангели, който, като не разбира работитѣ на небето, Господъ го пратилъ на земята да се учи, да се занимава съ играчкитѣ. Не мислете, че е лошо да се занимава човѣкъ съ сѣнкитѣ. Нѣма нищо лошо въ това, но сѣнкитѣ изразяватъ живота на страданията. Каквото и да вложите въ вашата кукла отъ восъкъ, тя е безъ душа, безъ сърце, безъ мисъль, безъ мозъкъ; тя не може да даде никакъвъ отгласъ на това, което вие мислите, на това, което вие искате. Слѣдователно, тя ще бѫде ехо на самия васъ, а това е най-тягостното нѣщо въ свѣта.

Подъ думата „красивъ свѣтъ“ разбирамъ свѣта и на единството, и на множеството. Подъ думата „множество“ разбирамъ, когато цѣлото множество живѣе въ закона на съгласието. Сега, да опредѣля думата съгласие. Подъ съгласие, азъ не разбирамъ съгласуване между двама души на почва на нѣкакъвъ интересъ, на нѣкаква търговска сдѣлка, или нѣкаква търговска операция, защото това съгласуване е врѣменно, а разумното съгласуване е една брънка въ живота. То е свързване. И тази брънка върви прѣзъ цѣлата еволюция на човѣка. Слѣдователно, всѣка една

разумна постѫпка, въ каквато насока и да е, било въ материялния свѣтъ, било въ духовния свѣтъ, или въ Божествения свѣтъ, това сѫ скачени халчици, скачени верижки за подигане на човѣшката душа. Какво означава думата подигане? Да кажемъ, че се качите нѣкѫдѣ горѣ, но седнете тамъ. Това не е подигане. Подигане на човѣшкото съзнание е състояние, когато човѣкъ схваща правилно закона на Любовьта. Първиятъ признакъ на великия законъ на Любовьта е жертвата. Човѣкъ, който не е научилъ закона на жертвата, не може да познае закона на Любовьта. Подъ думата „жертва“ азъ не подразбирамъ тази жертва, която хората правятъ сега. Може да пожертвувашъ едно агне, но това не е жертва. Може да изядешъ нѣкого, това не е жертва. Въ жертвата се съдържа слѣдното качество: този, който жертвува, всѣкога живъ остава, и колкото повече го ядатъ, толкова повече се размножава. Този, който се жертвува, расте. Казва нѣкой: изядоха ме. Не, това вече не е жертва. Жертвата подразбира дълбоко познаване закона на Любовьта. Вслѣдствие кривото разбиране закона на жертвата, съврѣменнитѣ религиозни хора, като сѫ изопачили този свещенъ езикъ на небето, нѣматъ ония идеи, които даватъ онзи висшъ потикъ на душата да се развива правилно. Защото всѣка лъжлива мисъль, всѣко лъжливо чувство се отразява върху човѣшката душа.

Казватъ, че Христосъ ходилъ въ Галилея. Какво прѣдставлява въ сѫщность Галилея? — Галилея не е некоя голѣма область, напротивъ

една малка областъ. Галилея е символъ на разумното въ човѣка. Слѣдователно, когато ние искаме да кажемъ, че нѣкой човѣкъ е разуменъ, казваме, че той живѣе въ Галилея. Затова Христосъ се нарича Галилеянинъ — разуменъ човѣкъ. Всѣки разуменъ човѣкъ живѣе въ тази область. Слѣдователно, въ природата има една разумна область. За да може човѣкъ да влѣзе въ тази область, неговото съзнание трѣбва да се подигне.

„И обхождаше Исусъ всичка Галилея, та поучаваше въ съборищата имъ и проповѣдваше благовѣстието на Царството". На кое царство? — На Божието Царство. По какво се отличава Царството Божие отъ всички други царства? То се отличава по това, че прѣзъ всички вѣкове въ него има една непрѣривность; въ него нѣма прѣсѣкулки. Земнитѣ царства се качватъ и падатъ, държавнитѣ имъ мжже изчезватъ. Въ Царството Божие всички поданици, които Го съставляватъ, не умиратъ. Това е една привилегия за тѣхъ. Да бждешъ поданикъ на Царството Божие, отъ Божественно гледище, не е нѣщо мжчно, не е и нѣщо непостижимо, затова то съставлява идеалъ за всинца. Тъй че, всички ваши копнежи, които имате за наука, за изкуство, за музика, за склуптура, всички краснорѣчиви оратори, всичко това, въ сравнение съ този идеалъ, сж залъгалки за дѣцата, въ които нѣма нищо сериозно. Туй е единъ признакъ, по който се отличаватъ поданицитѣ на Царството Божие и тия на земнитѣ царства. Щомъ

човѣкъ тукъ мисли за изкуство, като отиде въ Царството Божие, ще намѣри друго изкуство. Нѣкои отъ васъ ще кажатъ: щомъ е тъй, ако между това изкуство и онова на Царството Божие нѣма никаква врѣзка, тогава да не правимъ нищо тука. Не е така. По добрѣ да вършимъ нѣщо, отколкото да спимъ постоянно. Има хора, които постоянно седятъ и мечтаятъ, като онѣзи моми и момци, които въртятъ палцитѣ си и мислятъ само какъ ще се оженятъ, въ какви палати ще живѣятъ, какъ ше се наредятъ и т. н. Въртенето на палцитѣ нѣкога е имало смисълъ, но днесъ е изгубило този си смисълъ. Нѣкои въртятъ очитѣ си. Защо си въртятъ очитѣ? — За да видятъ нѣкого, да видятъ нѣщо. Идете въ нѣкоя обсерватория, и тамъ ще видите какъ астрономътъ върти очитѣ си прѣдъ своята трѫба, прѣдъ своя телескопъ. За 24 часа все ще намѣри нѣщо въ своя телескопъ. Какво ще намѣри? — Или нѣкоя комета, или нѣкоя звѣзда, или нѣкое слънце съ своитѣ спѫтници. Значи, всѣки отъ васъ е въ своята обсерватория, все търси нѣщо. Вѣщиятъ, умниятъ астрономъ ще избере свѣтлата нощь за своитѣ наблюдения; онзи глупавиятъ ще избере тъмната, мъглива нощь. Нѣкой се върти натукъ-натамъ, търси нѣщо. Какво търсишъ? — Търся нѣщо, но не мога да го намѣря. Че какъ ще го намѣришъ? Ти го търсишъ въ тази мрачна, тъмна нощь. Не е свѣтло, за да намѣришъ, каквото търсишъ.

Та казвамъ: стремежитѣ на единъ разуменъ човѣкъ трѣбва да бждатъ строго опрѣдѣлени.

Сега мнозина културни хора очакватъ новата култура дадойде по единъ опрѣдѣленъ начинъ. Свѣтътъ очаква единъ день цѣлото общество да се подигне. Религиознитѣ хора очакватъ да дойде Духътъ, Богъ да се прояви по единъ или по другъ начинъ. Но врѣмето за проявлението на Бога не съвпада съ механическото врѣме. Часовницитѣ на небето, и часовницитѣ на земята сѫ двѣ различни величини. Когато на земята е день, на небето има съвсѣмъ друго състояние. Когато хората на земята сѫ весели, ядатъ и пиятъ, на небето ни най-малко не мислятъ, че тия хора сѫ културни. Небето трѣбва да плаща за хората на земята, които ядатъ и пиятъ. Тѣ ядатъ и пиятъ за смѣтка на небето. Какво означава яденето и пиенето? — Яденето и пиенето въ свѣта е прѣдаване на духовната енергия, която се възпрема отъ храната. Човѣкъ трѣбва да се храни съ такава храна, отъ която да може да придобива духовна сила, необходима за неговото развитие. Яденето трѣбва да бѫде постояненъ процесъ, а не както тукъ на земята — прѣривенъ — ядешъ и послѣ пакъ огладнѣешъ. Всички противорѣчия въ живота произлизатъ именно отъ въпроситѣ: кога ще ядемъ и какво ще ядемъ. И какъ се разрѣшаватъ въпроситѣ най-послѣ? — Нахранимъ се, пакъ огладнѣемъ; отново ядемъ, наситимъ се, пакъ огладнѣемъ и т. н. Въ физическо отношение нѣщата се съвпадатъ съ тази прѣривность. Въ духовно отношение, обаче, има една непрѣривность. Въ физическия свѣтъ, нѣкой пѫть мислимъ, че работимъ съ Бога, а нѣкой пѫть мислимъ, че не работимъ съ

Бога, виждаме, че сме изгубили Духа. Това сѫ положения, несъвмѣстими съ самия животъ. Човѣкъ не може да изгуби живота си; човѣкъ не може да изгуби духа си; човѣкъ не може да се отклони отъ пѫтя си, който Богъ му е прѣдначерталъ. Слѣдователно, каквото и да вършимъ въ нашия животъ, ако този ни животъ нѣма смисълъ за самитѣ насъ, има смисълъ поне за другитѣ. Куклата сама не може да знае защо е създадена, но дѣтето, което играе съ нея, знае защо е създадена тази кукла. Дѣтето казва: тази кукла е създадена за мене, да развивамъ своитѣ чувства съ нея. Тъй че, ако ние не разбираме смисъла на нашия животъ, има други, по-разумни сѫщества отъ насъ, които разбиратъ защо сме създадени.

Въ нашия животъ има двѣ направления: отъ една страна ние сме обектъ на ангелитѣ, които развиватъ своя животъ, а отъ друга страна ние сме обектъ за самитѣ насъ. Каква е цѣльта на този обектъ? Вие имате живота, имате и храната си. Мнозина отъ васъ иматъ всичко, каквото живота може да имъ даде, а при това пакъ не сѫ доволни. Защо не сте доволни? Значи има нѣщо, което ви липсва. Човѣкъ не е добилъ сѫщественото, което му трѣбва. Нѣкои хора може да сѫ вкусили само отъ това сѫщественото, но вкусването е единъ прѣривенъ актъ въ живота. Нѣкой казва: прѣдчувствувамъ нѣщо, прѣдвкусвамъ нѣщо. Да, но вкусването е посока, къмъ която ние се движимъ. Писанието казва: „Опитайте ме и вижте, че съмъ благъ". Защо трѣбва да вкусимъ? — За да видимъ Божията благость. Оба-

че, ако ние се спремъ върху думата вкусване, ще извадимъ едно съвсѣмъ механическо заключение за живота; ще видимъ, че животътъ може да се вкуси, както вкусваме една круша, или една ябълка. Нѣкой пжть можемъ да вкусимъ и отъ единъ невидимъ плодъ. Напримѣръ, нѣкой щастливъ човѣкъ напише едно съчинение, или направи нѣкоя хубава кжща и си казва: слѣдъ като умра, 100 или 200 години слѣдъ смъртьта ми, какъ ли ще се произнесатъ хората, като гледатъ кжщата ми? Какво ли ще кажатъ за мене? И този човѣкъ се радва прѣдварително, прѣдвкусва отъ удоволствието, че ще харесатъ кжщата му. Човѣкъ може да си фантазира за кжщитѣ, които е направилъ и оставилъ на своитѣ близки, но всички тѣ не сж нищо друго, освѣнъ единъ паметникъ. Питамъ: единъ паметникъ може ли да увѣковѣчи човѣка? Всички слънчеви системи, които сега сжществуватъ на земята, не сж нищо друго, освѣнъ паметници. Нашата земя е сжщо единъ паметникъ. На какво? — На човѣческото падение. Слънцето е паметникъ на човѣшкото въздигане и изкупление. Сириусъ, тази по-далечна звѣзда, е паметникъ на човѣшкото развитие, на човѣшката култура. Всички тия системи си иматъ своето прѣдназначение. Въ тѣхъ живѣятъ напрѣднали сжщества, по-напрѣднали въ своята възрасть отъ насъ, понеже сж излѣзли много порано отъ Бога. Тѣхната мждрость е толкова велика, че културата на съврѣменнитѣ хора, въ сравнение, напримѣръ съ културата на Сириуса, е още въ своитѣ пелени. Съврѣменнитѣ хора прѣдъ

сжществата на Сириуса не сж даже и като дѣца. Единъ день, когато нашата слънчева система завърши своето развитие, своята еволюция, ще мине прѣзъ пжтя на Сириуса. Всички сжщества не сж отъ една и сжща категория. За да разберете тази вжтрѣшна врьзка, която сжществува между всички небесни тѣла, трѣбва да сте въ едно понапрѣднало съзнание. Три вида слънчеви системи има споредъ мене. Една отъ слънчевитѣ системи изразява материялния свѣтъ — най-грубитѣ желания, които сжществуватъ въ всички сжщества. Другитѣ слънчеви системи сж направени отъ пофина духовна материя и спадатъ къмъ духовния, ангелския свѣтъ. Слѣдъ врѣме, когато вашитѣ духовни очи започнатъ да се развиватъ, вие ще виждате всички свѣтове. За сега нашитѣ астрономи виждатъ само материялнитѣ свѣтове. Нѣкои астрономи прозиратъ, че въ пространството, нѣкждѣ далечъ, сжществуватъ други планети, но тѣ едва ги виждатъ съ своитѣ телескопи. Третитѣ слънчеви системи, това сж Божественитѣ свѣтове, които сж създадени отъ най-висша, найфина Божествена материя. Човѣкъ ще мине прѣзъ всички тия слънчеви системи. Слѣдователно, ние сме въ прѣдверието на този великъ козмически свѣтъ. Нашата земя е на границитѣ на козмоса. Цѣлата наша слънчева система се намира на това мѣсто. Тъй щото, единъ день, когато вашето съзнание се подигне, и вие минете отъ една слънчева система въ друга, съ по-висша култура отъ сегашната, ще имате съвсѣмъ други понятия за нѣщата.

Сега се зарежда другъ въпросъ: когато влѣзете въ другия свѣтъ, ще се познавате ли? — Ще се познавате разбира се. Въ този свѣтъ хората познаватъ ли се? — Именно въ този свѣтъ хората не се познаватъ. Познанието се добива само чрѣзъ закона на Любовьта. Само ако обичашъ, можешъ да познаешъ. Безъ обичь, безъ любовь не можешъ да познаешъ никого. Обичьта, Любовьта е, която може да хвърли свѣтлина и топлина въ една душа да се разтвори, за да я познаешъ. Богъ ни познава по закона на Любовьта. Да не мислите, че Богъ ни познава механически. Не, ние сме излѣзли отъ Бога, и Той ни се радва, понеже имаме сжщия образъ като Неговия. За да познавашъ нѣкого, трѣбва да има образъ. На едно мѣсто апостолъ Павелъ казва: „На мжки съмъ, докато се роди образа на Христа въ мене". Значи, всѣки човѣкъ трѣбва да има Христовия образъ. А какъ се познаватъ хората днесъ, като нѣматъ този образъ? Безъ този образъ тѣ не могатъ да се познаватъ. За сега всѣки човѣкъ прѣдставя единъ образъ, едно съдържание, но безъ цѣнность; една мисъль, но безсмислена; една форма, но неоформена. Разумниятъ човѣкъ е вече оформенъ. Когато дойде въ него онзи свещенъ трепетъ на сърцето, страхътъ изчезва. Едно отъ качествата на разумния човѣкъ е, че той нѣма страхъ. Страхътъ е изключенъ отъ него. Той не мисли какво ще стане съ него, какво ще кажатъ хората за него. Въ него има благоразумие. Въ благоразумния човѣкъ има една характерна черта, той знае, че Богъ никога не се измѣня, днесъ да

е единъ, утрѣ — другъ. Любовьта, която Богъ изпраща къмъ всички сжщества, излѣзли отъ Него, е еднаква и непрѣривна. Като казвамъ, че Любовьта на Бога е еднаква, разбирамъ еднаква не по количество, а по качество. Ако седна на обѣдъ да ямъ и една муха кацне на паницата ми, какво подразбирамъ отъ това? Азъ ямъ и мухата яде въ това врѣме. И тя вкусва отъ яденето, възхищава се и казва: „Отлично е това ядене!" Пъкъ и азъ съмъ доволенъ. Питамъ: колко мухи могатъ да се наядатъ заедно съ мене отъ паницата ми? Мухата казва: „Туй ядене е заради менъ". И азъ казвамъ: туй ядене е заради менъ. Мухата обикаля около паницата, кацне нейдѣ по лицето ми, на яденето, но азъ махна съ ржката си и я прогоня. Послѣ тя пакъ кацне, азъ пакъ махна съ ржка да я прогоня. Тя е умна, казва ми: „Ако махашъ толкова много съ ржката си, и ти нѣма да се наядешъ, и азъ нѣма да се наямъ. Остави ме на мира, че и азъ, и ти да се наядемъ". Сега, каква е философията, която трѣбва да извадимъ отъ този примѣръ? Ако дойде нѣкой човѣкъ около моето ядене, и азъ правя опити да го отблъсвамъ, това значи, че се занимавамъ съ дребни работи. Не се занимавайте съ дребни работи въ живота си. Не си махайте ржката! Гледамъ, като дойде нѣкой въ това събрание, вие казвате: защо е дошелъ този, той нищо не разбира? Не се занимавайте съ този въпросъ! Казвате: ами онзи защо е влѣзълъ въ музикалното училище? Не се занимавайте съ този въпросъ! Ами този защо почналъ да пише? Писатель нѣма да става!

Не се занимавайте съ този въпросъ! Остави тѣзи нѣща, не махай съ ржката си! Нека тази мушичка се наяде! Това е благородство на душата. Пъкъ ако искашъ да не те смущаватъ мухитѣ, тогава не ги пущай въ кжщата си! Да се занимавашъ съ дребни работи въ живота си, това е една велика опасность. Тази опасность не е въ сила да ни повреди, но тя, по причина на неразбиране основния законъ на живота, усилва нашитѣ страдания и ги прѣвръща въ мжчения. Богъ, Който е създалъ свѣта, създалъ го е за своитѣ дѣца и Му е приятно, като гледа всички тия хора, всички тия мушички, че сжществуватъ. Богъ се радва на всичко. Той не гледа на нѣщата тъй, както ние гледаме. Ние може да прѣзираме нѣкой волъ, може да прѣзираме нѣкой конь, да казваме: е, този конь, този волъ! За Бога, обаче, тази душа, която е затворена въ форма на конь, на волъ, има смисълъ, има съдържание. Богъ гледа на бждещето. Ако вие разгледате развитието на човѣка отъ първоначалния моментъ до послѣдната му стадия като човѣкъ, и прослѣдите всичкитѣ 400,000 форми, прѣзъ които е миналъ, нѣма да намѣрите никакъвъ признакъ отъ сегашната му човѣшка форма. Ако се спрете именно на първия моментъ отъ неговото развитие и го сравните съ послѣдната му форма, когато се е опрѣдѣлилъ като човѣкъ, нѣма да намѣрите нищо, което да напомня сегашното му състояние. Отъ тази първоначална форма, докато се дойде до сегашното развитие на човѣка, сж се минали милиарди години, а този милиарденъ животъ сега се

е съкратилъ на деветь мѣсеца. За въ бждеще този деветь-мѣсеченъ периодъ може да се съкрати въ още по-малко врѣме, може да дойде само до една минута. Значи, за въ бждеще човѣкъ може да мине всичката своя еволюция не въ деветь мѣсеца, а само въ една минута. Тъй че цѣлото му развитие ще бжде съ интенсивность равна на една минута. Вие ще кажете: какъвъ ще бжде този животъ въ една минута? Тази минута е Божествена. Знаете ли отъ колко хиляди вѣкове се състои такава една минута? Въ Божествения часовникъ хиляди наши години съставляватъ само една такава Божествена минута въ живота. Интенсивна е тя!

„И обхождаше Исусъ Галилея". Галилея значи разумния животъ. Защо обхождаше Исусъ Галилея? — Исусъ обхождаше Галилея, за да види всички несъобразности въ живота и да ги изправи. Христосъ е дошълъ на земята, да види, защо хората страдатъ и защо умиратъ. Всички съврѣменни хора все роптаятъ. Всички търсятъ свободата, а при това не сж свободни. Всички хора иматъ училища, а при това не сж културни. Защо? Защото истинската Божествена култура изключва всѣко насилие. Цѣлата земя е пълна съ насилия. И между животнитѣ, и между растенията, и между хората, навсѣкждѣ сжществуватъ насилия. Това не е правилно, това е борба между тѣхъ, борба за сжществуване. Само между неразумнитѣ хора сжществува насилие, само тѣ воюватъ помежду си. Слѣдователно, онзи истински Божественъ животъ подразбира разумность,

а разумностьта изключва всѣко насилие. Съврѣменнитѣ философи казватъ, че човѣкъ докато не се усъмни, не могълъ да разсѫждава, не могълъ да философствува. Други пъкъ казватъ, че човѣкъ, за да добие вдъхновение и умътъ му да почне да работи, непрѣменно трѣбвало да изпуши една цигара. Наоколо му трѣбвало да се дигне малко димъ, и тогава умътъ му да започне да се проявява. Трети пъкъ казватъ, че докато човѣкъ не изпие една чаша винце, не могълъ да добие вдъхновение да пише. И тогава, за потвърждение на мисъльта си привеждатъ капацитети, които, като изпивали едно, двѣ или повече кила вино, могли да напишатъ нѣкой хубавъ романъ или нѣкое философско съчинение. Азъ пъкъ зная тукъ, въ България, казваха за единъ професоръ, че слѣдъ като изпивалъ най-малко около три килограма бира, написвалъ нѣщо цѣнно изъ науката. И наистина, той оставилъ много цѣнни изслѣдвания за насѣкомитѣ. Не, това сѫ лъжливи положения. Азъ зная за насѣкомитѣ много повече, отколкото кой да е професоръ естественикъ, безъ да съмъ пилъ най-малко даже. Като гледамъ усилията на съврѣменнитѣ естественици, поусмихвамъ се малко и казвамъ: има и други начини, достѫпни за изучаване на живата природа. Това не е самохвалство, но казвамъ, че има и други установени пѫтища за изучаване на природата, не отъ мене, разбира се, но отъ Бога. И слѣдователно, ние, разумнитѣ хора, трѣбва да вървимъ по този именно пѫть установенъ отъ Бога. Нашитѣ начини за изслѣдване на живата

природа сѫ изкуствени. Значи, не е тютюнътъ, който кара хората да мислятъ. Не е и виното, което кара хората да мислятъ. Азъ не съмъ противъ виното, обаче ферментитѣ, които прѣдизвикватъ ферментацията на гроздения сокъ, оставатъ въ виното извѣстни отрови. Тѣзи отрови повр̆еждатъ човѣка. Тия отрови се съдържатъ не само въ бъчвитѣ, но и въ мислитѣ на човѣка. Всѣка човѣшка мисъль може да ферментира и да образува вино. Не мислете, че само бъчвитѣ сѫ пълни съ винце. Въ невидимия свѣтъ сѫщо има хиляди бъчви, отъ соковетѣ на които вие искате да пиете. Въ умствения свѣтъ, въ сърдечния свѣтъ има много бъчви, отъ соковетѣ на които сѫщо искате да пиете. Има вино на любовьта, вино на младитѣ, отъ което всички сте пили. Като пиете отъ него, дигнете знамето нагорѣ, извадите ножа и казвате: герой съмъ азъ! Всички казватъ: герой е този човѣкъ, пише той, поетъ е станалъ! Обаче за колко врѣме? Слѣдъ 2 — 3 години туй вино изчезва отъ човѣка, вдъхновението му се изпарява, той наведе глава надолу, започва да размишлява, философъ става. Нѣкои казватъ: както и да е, но приятни сѫ тия нѣща. Кои нѣща сѫ приятни? Азъ правя слѣдното сравнение: ако ви дамъ единъ диамантъ, който тежи 10 килограма и ви кажа да го закачите на врата си, какво благо ще придобиете отъ този диамантъ? Той е голѣмъ, като нѣкоя диня, и тежи при това. Ще кажете: е, ще го продамъ. Добрѣ, но не е за продаване той. Какво ще правите, ще го носите ли? За прѣдпочитане е да

имате единъ диамантъ голѣмъ като лѣшникъ, или най-много като орѣхъ. Ако питате мене, азъ бихъ прѣдпочелъ единъ диамантъ голѣмъ като орѣхъ или като лѣшникъ, защото ще мога да го поглеждамъ, да му се порадвамъ. А този голѣмиятъ, като диня, какъ ще го нося на врата си? Голѣмиятъ диамантъ е за боговетѣ, за голѣмитѣ герои. Човѣкъ, който може да носи такъвъ диамантъ, трѣбва да има ръстъ най-малко 100 километра височина и 25 километра широчина въ гърдитѣ си. Такъвъ великанъ трѣбва да бѫде той! Какво мислите, какви сѫ боговетѣ? Въ свѣта има такива голѣми богове, че ако рекатъ да седнатъ нѣкѫдѣ, земята не може да ги побере. Какво мислите тогава? Ще кажете: това е приказка изъ 1001 нощь. Казвамъ: това е приказка изъ 2001 нощь.

„И обхождаше Исусъ Галилея" — разумния животъ.

Това, което ви говоря, сѫ вметнати изречения, вметнати думи. Тия думи изразяватъ нѣкои наши желания, които сѫ толкова голѣми, че сѫ несъвмѣстими съ възможноститѣ, които този животъ ни прѣдставя. Нѣкой момъкъ иска нѣкоя хубава мома. Казвамъ: тази мома е като онзи голѣмия диамантъ, тежи 10 килограма, какъ ще я носишъ на врата си? Малка, малка ти трѣбва, като нѣкой орѣхъ. Нѣкоя мома иска нѣкой хубавъ момъкъ. Казвамъ: голѣмъ, голѣмъ е той за тебе, трѣбва ти нѣкой малъкъ, като орѣхъ, или като лѣшникъ. Тя казва: не, безъ него не мога да живѣя. Казвамъ: отъ него ще умрешъ. Умирамъ отъ него, умирамъ безъ него. Защо ще умрешъ за

него? Животътъ не седи въ физическитѣ блага. Като обикнешъ една душа, тя нѣма да има никаква тяжесть въ себе си. Душата, обаче, може да бѫде тежка колкото земята; една душа може да бѫде тежка колкото слънцето; една душа може да бѫде тежка колкото цѣлата слънчева система; пъкъ една душа може да тежи и колкото цѣлия космосъ. Това е допустимо. Защо? Защото душата прѣдставлява интензивността на силитѣ, които дѣйствуватъ въ нея. Това значи, че въ човѣшката душа има сили, които сѫ въ състояние да движатъ цѣлия космосъ. Когато казваме, че човѣкъ може да завърти земята, подразбираме, че душата е, която върти земята. Ако взема да ви доказвамъ какъ се движи земята, какъ се върти, това ще прѣдизвика цѣлъ катаклизъмъ въ съврѣменната наука. Ученитѣ хора казватъ, че земята се върти, но какъ се е завъртѣла, тѣ не знаятъ това нѣщо. Не е лошо, че не знаятъ.

„И обхождаше Исусъ Галилея". Галилея, това е нашиятъ разуменъ животъ. Ние сме галилеяни, сега навлизаме въ този разуменъ животъ. За онѣзи разумни, съзнателни души, които се стремятъ къмъ Бога, които искатъ да знаятъ какви трѣбва да бѫдатъ отношенията имъ къмъ Бога, е дошълъ вече Христосъ. Не е въпросътъ за заблужденията на миналитѣ вѣкове. Не се спирайте върху въпроса, какъ трѣбва да се служи на Бога. Съ Любовь трѣбва да се служи на Бога! Ами какво нѣщо е Любовьта? — Любовьта е сила, която дава живота. Какво нѣщо е животътъ? — Животътъ създава съзнателното движение. Какво

нѣщо е съзнателното движение? — Съзнателното движение дава съзнателни чувства. Какво нѣщо е съзнателното чувство? — Съзнателното чувство дава съзнателна мисъль. Това сж положения, които мога да обобща логически. Обаче съврѣменната логика казва, че ако една отъ прѣдсилкитѣ на логическото заключение не е вѣрна, и цѣлото заключение не е вѣрно. Азъ пъкъ казвамъ: прѣдсилката може да е вѣрна, може и самото заключение да е вѣрно, но мисъльта може да не е вѣрна. Има много заключения, които сж вѣрни за земята, но не сж вѣрни за самата Истина. Нашата логика не е и логика на небето. Тогава казваме така: България е държава. Въ нея живѣе единъ народъ, който трѣбва да сжществува. За да сжществува този народъ, трѣбватъ му срѣдства. Тѣзи срѣдства Богъ му ги е далъ, слѣдователно той има право, по който и да е начинъ, отъ кждѣто и да е, да си ги вземе. Че България е държава, така е. Че трѣбва да живѣе, тария е така. Но нейнитѣ държавници научили ли сж законитѣ, правото на небето? Тѣзи държавници, които до сега управляваха България, питали ли сж Бога, какъ да управляватъ? Тѣзи свещеници, тѣзи проповѣдници, които проповѣдватъ Словото Божие навсѣкждѣ питали ли сж Бога, какъ да проповѣдватъ? Тѣзи ученици, които учатъ новото учение, питали ли сж Бога, какъ трѣбва да го изучаватъ и какъ трѣбва да го проповѣдватъ, да го прилагатъ въ живота си? Нѣкой казва: азъ съмъ питалъ. Ама какъ, само единъ пжть? Чудна работа! Не само веднъжъ трѣбва да питате. Вие, като влѣзете въ университета, само веднъжъ ли питате професоритѣ за уроцитѣ си? Само единъ пжть ли сте чули лекция? Казватъ нѣкои: срамота е да се молимъ на Бога, срамота е да вѣрваме. Не, не е така. Благородното въ човѣка е неговата мждрость. Благородното въ човѣка е неговата интелигентность. Благородното въ човѣка е неговата вѣрность. Благородното въ човѣка сж неговитѣ добри постжпки, неговото добро сърце, а не едно да мислимъ, а друго да вършимъ. Не, вжтрѣшнитѣ ни и външни отношения, къмъ когото и да е, трѣбва да бждатъ правилни, абсолютно чисти. Често, като кацне една муха на паницата ми, азъ разсждавамъ, разговарямъ се съ нея, питамъ я: какъ си? Нѣкои казватъ: какъ, може ли човѣкъ да се разговаря съ мухитѣ? — Може. Въ кржга на тѣхното развитие, тѣ сж много интелигентни. Нѣкоя муха кацне на паницата ми и казва: „Ще бждешъ тъй добъръ да ми позволишъ да си хапна малко отъ яденето ти, азъ не съмъ много отъ лакомитѣ, ще видишъ, съ колко малко се задоволявамъ. Пусни ме само на края на паничката ти, да си вкуся малко. Нали знаешъ, че всички блага сж все Божии?“ Казвамъ: има право тази муха. Защо да не си хапне? Какво има отъ това? И по нѣкой пжть, кога дойдатъ много мухи на паницата ми, азъ не ямъ, отстжпвамъ си яденето на тѣхъ. Защо правя това? — Имамъ свои съображения. Тѣзи мухи послѣ се произнасятъ за мене: „Този господинъ е много добъръ човѣкъ, ние имаме особено мнѣние за него. Той ни даде хубаво угоще-

ние.“ И защо иматъ такова хубаво мнѣние за мене? Защото съмъ отстѫпилъ яденето си. Слѣдъ това, тѣзи мухи, за да изкажатъ благодарностьта си къмъ мене, кацватъ по носа ми, по лицето ми, благодарятъ ми. Чудни сѫ хората по нѣкой пѫть, когато ми говорятъ за моралъ! Ами че тѣзи мухи не водятъ чистъ животъ! Защо? — Защото наоколо имъ е само нечистота. Азъ казвамъ на мухитѣ: много добрѣ, вие извършихте една отлична длъжность въ този свѣтъ! Сега нѣма да се спирамъ да обяснявамъ, каква длъжность вършатъ мухитѣ въ свѣта. Естественицитѣ иматъ думата за това нѣщо.

„И обхождаше Исусъ Галилея“. То значи, че Исусъ обхожда нашия животъ, разглежда: какви сѫ нашитѣ мисли и чувства. Исусъ живѣе въ нашия животъ, но не и въ нашето тѣло. Човѣкъ може да живѣе въ тѣлото си, и извънъ тѣлото си. Какъ разбирате тази мисъль? Както човѣкъ може да живѣе въ кѫщата си и извънъ кѫщата си, така може да живѣе въ тѣлото си и извънъ тѣлото си. Човѣшката душа има това свойство, че може да се смалява, може и да се разширява, да става голѣма колкото слънцето, колкото цѣлата слънчева система. Това зависи отъ мисъльта на човѣка. Казвамъ: по закона на внушението вие може да си внушите да станете не физически голѣми, а духовно силни. Ако концентрирамъ силно мисъльта си, азъ ще мога да дигна своята лупа въ въздуха. Нѣкои казватъ: азъ имамъ силна мисъль, всичко мога да направя съ нея. Питамъ: можете ли съ силата на мисъльта си да дигнете

тази лупа? — Не мога. Тогава не се самозаблуждавай. Е, други нѣща мога да вдигна. Какви? — Сламки. Че кой не може да дигне сламката? Въ какво седи нашата философия? Можешъ ли, като духнешъ върху единъ човѣкъ да го дигнешъ въ въздуха? Не казвамъ да го дигнешъ съ нѣкоя бомба, но така да го подигнешъ, че този човѣкъ прѣзъ цѣлия си животъ да ти е благодаренъ, че си го дигналъ въ въздуха. Това е разумната мисъль, която сѫществува въ свѣта, и която всичко може да направи. Ние не трѣбва да си губимъ цѣнното врѣме за глупави работи. За какво трѣбва да го употрѣбимъ? — За сѫществени нѣща.

Сега да опрѣдѣля, кое е сѫщественото нѣщо у насъ. Музикантътъ трѣбва да опрѣдѣли, кое е сѫщественото въ неговата музика. Художникътъ трѣбва да опрѣдѣли, кое е сѫщественото въ неговото художество. Свещеникътъ, учительтъ, майката, бащата трѣбва да опрѣдѣлятъ, кои сѫ сѫществени нѣща въ тѣхния животъ. Въ всѣки човѣкъ има нѣколко сѫществени мисли. Тѣ сѫ мѣродавнитѣ, основнитѣ мисли. Тия мисли сѫ всичко три, а всички останали се групиратъ около тия три основни мисли, споредъ великия законъ на живота. Само не отъ прѣди 2000 години и до сега съврѣменното християнство още не е направило една положителна връзка между Бога и себе си. Частична връзка има въ църквата, но положителна връзка между Бога и всѣки едного отъ васъ още нѣма. Онѣзи, които сѫ направили тази връзка, не живѣятъ въ църквата, тѣ оставатъ още невидими, незнайни за обществото, Тѣ сами още

не смѣятъ да излѣзатъ, да се изявятъ прѣдъ обществото, защото ще бѫдатъ опозорени. Даже и тази проповѣдь, тази бесѣда, която днесъ ви държа, ще се подложи на критика. Ще кажатъ: не е така, както казвате, науката е доказала това по другъ начинъ. Хубаво, какво е доказала вашата наука? Колко пѫти увеличава вашия микроскопъ?—Най-много 3000 пѫти. Добрѣ, азъ пъкъ имамъ единъ микроскопъ, съ който се увеличава нѣколко милиарда пѫти, и съ този микроскопъ може да се видятъ много невидими работи. Той увеличава толкова пѫти, че могатъ да се видятъ и най-отдалеченитѣ слънца. Това сѫ твърдения за мене, но и всички вие може да опитате тия нѣща. Кога? — Когато развиете въ себе си тия дарби, които Богъ е вложилъ въ вашата душа. Но затова нѣщо отъ васъ се изисква разумность. Въ тази разумность трѣбва да изчезне всѣко съмнѣние. Разумнитѣ нѣща сѫ строго опредѣлени. Вземете, напримѣръ, съврѣменната математика. Вие изреждате числата 1, 2, 3 и т. н., дохождате до 9 и казвате, че 9 е по-голѣмо отъ единицата. Туряте послѣ при единицата числото 9. Тогава ставатъ 19. Питамъ сега: кое е по-голѣмо, единицата или 9-тѣ? — Единицата. Защо единицата е по-голѣма? —Тя изразява степень, градация. Значи единицата е първостепенно число. Слѣдъ единицата туряме, напримѣръ 5, 6 и т. н., но колкото повече тѣзи числа се отдалечаватъ отъ единицата, толкова повече се намаляватъ. Защо? Защото тѣ сѫ части на едно цѣло. Живи сѫ тия числа. Слѣдователно, въ абсолютната, истинска наука, всѣко число е

живо. Всѣко число, което сѫществува въ своята абсолютна стойность, прѣдставлява едно разумно сѫщество. То не може да се измѣня въ своята форма. Послѣ ние имаме други, механически числа, съ които работимъ, тъй нареченитѣ проекционни числа. Какво прѣдставляватъ тия числа? Ако работите съ тази механическа математика, какво ще разрѣшите? Какво ще разрѣшите, ако знаете колко кости има въ моето тѣло? Какво отъ това, ако знаете, колко мускули, колко клѣтки има въ тѣлото ми? Това не е наука. Но ако дойдете до онази абсолютна наука, тогава тия числа ще иматъ за васъ значение. Защо? Защото азъ съмъ въ тия числа. Тѣзи числа и азъ сме едно и сѫщо нѣщо. Като кажа единица, азъ вече разбирамъ едно разумно сѫщество. Всѣко число си има свое име и затова, като извикаме единицата или двойката по тѣхнитѣ имена, тѣ веднага ще се отзоватъ, и като дойдатъ, ще се разберемъ. Какво означава двойката? — Двѣ половини отъ единицата. Какво означава тройката? — Три части отъ единицата. Какво означава четворката? — Четери части отъ единицата. Какво разрѣшаватъ половинкитѣ? Какво разрѣшаватъ частитѣ отъ единицата? — Нищо не разрѣшаватъ. Половинкитѣ частитѣ показватъ, че трѣбва да се сглобятъ въ едно цѣло и да изразяватъ това цѣло. Въ тази жива математика числата нито се събиратъ, нито се изваждатъ, нито се умножаватъ, нито се дѣлятъ. Тѣ не се събиратъ, а при това въ тѣхъ има събиране. Тѣ не се изваждатъ, а при това въ тѣхъ има изваждане. Тѣ не се умножаватъ, а при това

въ тѣхъ има умножение. Тѣ не се дѣлятъ, а при това въ тѣхъ има дѣление. Това сѫ разумнитѣ събирания, изваждания, умножения и дѣления. И споредъ този великъ законъ, когато извадишъ едно число по Божественъ начинъ, ти усѣщашъ радость въ себе си. Когато единъ праведникъ бръкне въ джоба си и извади нѣщо, той изпитва такава радость, каквато изпитва онзи светия, който пожертвувалъ своя скѫпоцѣненъ камъкъ, даденъ му отъ Учителя, да го пази, за живота на единъ човѣкъ. Дохожда при него една бѣдна вдовица и му казва: продаватъ сина ми робъ. Той е вѣрующъ, но нѣмамъ срѣдства да го откупя. Какво да се прави? Светията поглedналъ камъка и си помислилъ: кого да пожертвува, камъка или сина на вдовицата? Въ това врѣме чува единъ вѫтрѣшенъ гласъ, който му казва: „Дай този камъкъ"! Светията пакъ си помисля: дали не ми говори нѣкой дяволъ? Гласътъ повторно му казва: „Дай този камъкъ на вдовицата, той е заради нея, тя ще го пази". Той бръква въ пазвата си, изважда камъка, подава го на бѣдната вдовица, като ѝ казва: „Вземи този камъкъ, той е заради тебе, азъ 20 год. го държа". И ако при васъ дойде нѣкой вашъ бѣденъ братъ, който страда, дайте му този камъкъ, нека го продаде, да откупи сина си. Но вие всѣкога трѣбва да провѣрявате, кой ви говори. Вие всѣки пѫть може да знаете, дали ви говоря Истината или не, дали моята бесѣда е права или не. Всѣки музикантъ, всѣки виртуозъ може да знае, дали свири право, или не. Музикалното ухо не лъже никога. Човѣшкото сърце не

лъже никога. Човѣшкиятъ умъ не лъже никога. Човѣшката душа не лъже никога. Човѣшкиятъ духъ не лъже никога. Това сѫ общи положения, разбирате ли? Вие казвате: нашиятъ умъ е развѣй прахъ. Не е така. Умътъ, който Богъ ни е далъ, е Божественъ, разбирате ли? Извѣяни сме ние, които не разбираме, които не знаемъ, какъ да го нагласяваме. Казвате: сърцето ни е развалено. Не е така. Има едно сърце, което не е развалено. Ако това сърце е развалено, би ли казалъ Богъ: „Сине мой, дай ми сърцето си"! Защо е на Бога едно развалено, едно миризливо сърце? Значи, човѣшкото сърце е единъ скѫпоцѣненъ камъкъ отъ първа степень. Ами че ако азъ дойда и поискамъ сърцето ви, защо да не ми го дадете? Вие ще бѫдете въ положението на този светия, при когото дошла бѣдната вдовица и му казала: дай ми сърцето си, да откупя сина си! Ако тази вдовица поиска сърцето ви, защо да не ѝ го дадете? Ако единъ твой бѣденъ братъ ти каже: дай ми сърцето си! — защо да не му го дадешъ? Ами че този твой братъ е единъ човѣкъ, когото никой не обича, всички се сипятъ върху него, хулятъ го, никой не му е казалъ до сега една сладка дума. Дай му сърцето си и му кажи: „Братко, въ тебе има нѣщо хубаво, нѣщо добро, ти си една отлична душа! И азъ съмъ готовъ, или готова, да извърша за тебе всичко онова, което Богъ иска. Не разбирайте нѣщата по човѣшки, буквално, а по духъ, защото буквата убива, а духътъ дава животъ.

„И обхождаше Исусъ Галилея, та благовѣствуваше Царството Божие".

Сега вие казвате: какво е приложението на този стихъ? Той е билъ Христосъ, Той е билъ Исусъ, затова е могълъ да стори това нѣщо. Ами че ако Исусъ е дошълъ на земята, и ако Богъ ни свързва съ Него, значи Богъ съизволява къмъ насъ. Това е една привилегия за насъ. Богъ ни се изявява чрѣзъ цѣлата вселена, но ние не Го разбираме. Богъ ни се изявава чрѣзъ слънцето, но ние не Го разбираме. Богъ ни се изявява чрѣзъ плодоветѣ, но ние не Го разбираме. Богъ ни се изявява чрѣзъ водата, но ние не Го разбираме. Най-послѣ Той изпраща единъ простъ посланикъ на земята и му казва: „Иди, кажи на тѣзи дѣца, защо слънцето грѣе, защо земята се върти, защо плодоветѣ зрѣятъ, защо рѣкитѣ текатъ. Иди покажи на тѣзи души, че моята Любовь не е човѣшка любовь, че моята Любовь не се измѣня; че азъ, прѣди и слѣдъ вѣковетѣ, си оставамъ единъ и сжщъ. Грѣховетѣ на хората не ме измѣнятъ. Ако тѣхнитѣ грѣхове сж толкова тежки, колкото и цѣлата земя, или колкото и цѣлата вселена, азъ ще ги дигна съ малкия си прѫстъ въ въздуха. Заради тѣхнитѣ грѣхове азъ нѣма да ги намразя“. Това е характеръ въ Бога! А сега нѣкой казва: Богъ не ме обича. И Христосъ казва на едно мѣсто въ Писанието: „Ще отидатъ въ вѣчния огънь“. Какво означава вѣчния огънь?—Вѣчниятъ огънь е наука, училище, дѣто Господъ праща хората да се учатъ. Но Писанието на друго мѣсто казва: „Нѣма да отнема милостьта си отъ тѣхъ. И въ вѣчния огънь да ги пратя, нѣма да отмехна отъ тѣхъ Любовьта си“. Ако адътъ

е наистина толкова страшенъ, защо Богъ изпрати Христа тамъ? Страшенъ е адътъ, но Христосъ не изгорѣ. Христосъ отиде въ ада и казваше: „Братя, излѣзте отъ тука“! И множина излѣзоха съ Него заедно.

„И обхождаше Исусъ Галилея“. Сега, има много мисли, които ви смущаватъ. Много отъ васъ сж млади, нѣкои отъ васъ сж стари, а други сж на прѣклонна възрасть, но нѣма нищо отъ тоза. Най-красивиятъ животъ иде сега. Нѣкоя жена казва: ами че азъ до сега не можахъ да се разбера съ мжжа си. Твоятъ мжжъ сега иде! Ти отъ сега нататъкъ ще се оженишъ, както трѣбва. Този мжжъ, който иде сега, е много красивъ. Нѣкой казва: азъ до сега не съмъ намѣрилъ Учителя си. Учительтъ сега иде. Ами вие до сега не сте имали никакви братя и сестри. Братята и сестритѣ ви отъ сега ще дойдатъ. Дѣ сж вашитѣ братя. Идете въ тукашнитѣ хали, ще видите, че вашитѣ братя сж закачени на куки, надолу съ главата висятъ. Казвате: а, тъй било, закачени сж за краката нашитѣ братя! Да, продаватъ ги вашитѣ братя тамъ на кило. Не само въ халитѣ, но и по улицитѣ и то, не само въ София, но и по цѣлия свѣтъ — навсѣкждѣ продаватъ вашитѣ братя. По цѣлия свѣтъ бѣсилки правятъ, за да ги бѣсятъ. Въ затвори ги затварятъ. Казватъ: такава е волята Божия! Лжжа е това! Никаква воля Божия не е това! Това което сега сжществува, е изопачена култура. Богъ, онази велика Любовь на жертвата, казва: „Вие ще имате помежду си разумна Любовь“! Не трѣбва да се ожесточавате помежду си, но като пуснете нѣ-

кой братъ отъ затвора, ще му кажете: слушай, братко, ти ще обичашъ враговетѣ си и ще имашъ доблестьта да научишъ, че и по другъ начинъ можешъ да воювашъ. Стани господарь на твоитѣ мисли, стани господарь на твоитѣ чувства, стани господарь на онова благородното, което Господъ ти е далъ! Туй трѣбва да гледате на нѣщата! Вие казвате: да се нагодимъ споредъ сегашното общество. Да се нагаждате споредъ сегашното общество. Тогава именно нѣма да се разбирате. Да се нагаждате споредъ онова Божествено общество, споредъ великитѣ Божествени закони, това разбирамъ. Любовьта ни трѣбва да бѫде като Божията Любовь. Богъ казва: „Вашитѣ грѣхове нѣма да измѣнятъ моето естество, нѣма да измѣнятъ мнѣнието ми за васъ“. Ние казваме: каквото и да става въ сегашното общество, то нѣма да измѣни нашитѣ убѣждения. Вие казвате: какъ търпи Богъ тия нѣща. Казваме: както Богъ търпи всичко тоза, така и ние ще търпимъ. Нима Богъ нѣма сила да спре тия нѣща? Богъ е турилъ всички сили въ дѣйствие, ще спре тия нѣща. Азъ нѣма да обяснявамъ, защо Богъ търпи всичко. Богъ е приготвилъ една голѣма реторта за българския народъ. И васъ ще турятъ тамъ. Слѣдъ като излѣзете отъ тази реторта, ще минете прѣзъ още деветь реторти, и като излѣзете отъ послѣдната, десетата реторта, други българи ще бѫдете. Прѣзъ тия реторти ще минатъ всички държавници, всички свещеници, всички майки и бащи. Излѣзете ли отъ тамъ, никакви бѣсилки нѣма да има вече въ България. Туй нѣщо ще опитатъ всички българи,

ще видятъ, дали моитѣ думи сѫ вѣрни или не. Това нѣщо може да бѫде слѣдъ 10 години, слѣдъ 100, слѣдъ 1000, слѣдъ 2000 години; не, 1000 години нѣма да се минатъ и всичко това ще се провѣри. Най-много 1000 години давамъ срокъ, за да се провѣрятъ моитѣ думи. Отъ днешнитѣ саби нищо нѣма да остане. Тѣ ще се прѣвърнатъ на орала и съ тѣхъ ще оратъ земята. За въ бѫдеще само съ земята ще се воюва. Отъ затворитѣ нѣма да остане нищо. Тукъ-тамѣ ще остане нѣкой паметникъ отъ тѣхъ, и хората ще ходятъ да гледатъ, както днесъ обикалятъ музеитѣ да гледатъ старинитѣ. И отъ сѫдилищата ще останатъ по нѣкси такива паметници. Ще гледатъ сѫдиитѣ, какви сѫ били по-раншнитѣ сѫдилища. И отъ съврѣменнитѣ бѣсилки пакъ ще останатъ нѣкои такива паметници, които хората ще ходятъ да гледатъ и ще казватъ: много културни сѫ били нѣкогашнитѣ хора! Всичко това ще бѫде като на прѣдставление.

„И обхождаше Исусъ Галилея и казваше на разумнитѣ хора: „Живѣйте, както Богъ изисква. Любете враговетѣ си!“ Сега казватъ: „Какъ, врага си да любя? Куршумъ ще му тегля!“ Ами нѣкога ти стана врагъ? Кога овцата стана врагъ на вълка? Какво зло му е направила, че я яде? Вълкътъ подписва една присѫда на овцата и казва: „Тази овца е осѫдена да умре“. Защо? — За да живѣя азъ. Какво зло му е направила? — Никакво. Защо тогава я яде? Защото вълкътъ иска да живѣе по-добрѣ. Извадете тогава своето заключение! Вие ще кажете: прѣди 2000 години, когато дойде Хрис-

тось и говори на тия хора, тѣ бѣха прости, затова не можа да живѣе между тѣхъ. Да, ами като говори на насъ, културнитѣ хора, колко Го разбрахме? Азъ ще ви накарамъ да ми докажете, въ какво седи съврѣменната култура, въ какво седи истинската наука. За да се провѣри степеньта на развитието на съврѣменната наука, ще направимъ слѣдния опитъ. Ще изпратимъ при тия учени хора една майка, която е изгубила своето дѣте, или нѣкой ученикъ, който е загубилъ своята майка, и нѣкой народъ, който е загубилъ своитѣ видни хора и ще имъ кажемъ: нали имате култура, нали имате знания, възкресете тази дъщеря, тази майка или тѣзи видни хора, за които жалятъ! — Ама не можемъ. Защо? Дѣ сѫ вашитѣ знания? — Ами че тия хора отидоха при Бога! Не, лесно се отървавате вие. Ако тия хора бѣха отишли при Бога, тѣ щѣха да се научатъ на умъ и разумъ, но не сѫ отишли при Бога, тѣ живѣятъ още тукъ на земята. Тѣхното положение азъ уподобявамъ на онзи синъ, който иска да замине за странство, но майка му го много обича, плаче, не го пуща. Бащата настоява да замине синътъ и най-послѣ рѣшаватъ да замине. Името на този синъ е Христо. Окичатъ го съ вѣнци, даватъ му въ рѫцѣтѣ букети, тръгватъ за гарата. Взима си сбогомъ съ майка си, съ баща си, съ всички, които го изпращатъ, и треньтъ потегля. Майката се силно разтревожва, едва я отдѣлятъ отъ гарата; бащата я завежда дома полумъртва, припаднала въ несвѣсть, залива я съ вода и я докарва въ съзнание. Синътъ, обаче, стигналъ не стигналъ на първата станция, връща се дома си. Майката, дошла въ съзнание вече, оглежда се, вижда сина си въ кѫщи. Прегръща го, радва се, че се върналъ. Синко, върна ли се отъ странство? Не, не е ходилъ никждѣ, той е тукъ при васъ. Това не е култура! Ние сме отъ тѣзи хора, които заминаваме само на 4 километра разстояние къмъ небето и скоро пакъ се връщаме назадъ. И слѣдъ всичко това казватъ за нѣкого, че отишълъ при Господа. Не, азъ не съмъ видѣлъ още нито единъ човѣкъ, който да е отишълъ при Господа. Колко български държавници обикалятъ все изъ България, а вие мислите, че сѫ отишли при Бога. Тѣ си живѣятъ тукъ изме-жду васъ, и политика си развиватъ. Нѣкои отъ тѣхъ не можешъ да ги убѣдишъ, че сѫ умрѣли. Тия хора ще ги видишъ, че още спорятъ, дали има задгробенъ животъ, или не. Срещна нѣкой свещеникъ отъ онзи свѣтъ, питамъ го: има ли задгробенъ животъ, или нѣма? — А, нѣма. Срещна нѣкой писатель въ невидимия миръ, като духъ сега, питамъ го: не забѣлѣзвашъ ли, че въ сегашния ти животъ има нѣкаква несъобразность? — Да, забѣлѣзвамъ нѣщо особено: денемъ срѣщамъ познатитѣ си, поздравлявамъ ги, снемамъ имъ шапка, но тѣ не искатъ да ми отговорятъ. Цѣли диванета сѫ! Вечерно врѣме ги срѣщамъ, поздравляваме се, разговаряме се. Казвамъ му: приятелю, не е така. Ти се намирашъ въ другъ свѣтъ, не си между живитѣ хора на земята.

Ще кажете, че окултната наука изяснява нѣщата тъй или иначе. Може, но азъ обяснявамъ нѣщата тъй, както ги виждамъ сега, а не както

ги описва нѣкоя философия. Свѣтътъ е пъленъ съ ненапрѣднали души, които трѣбва да се освѣтлятъ. И ние, които живѣемъ тукъ на земята, трѣбва да имаме толкова свѣтла мисъль, че да освѣтлимъ всички тия души и да имъ дадемъ потикъ да се развиватъ. Въ тия религиозни събрания, които ставатъ тукъ, около всѣки единъ отъ васъ има много ненапрѣднали души, които искатъ да се освѣтлятъ, да се подигнатъ. Нѣкой пѫть се усѣщате скръбни, песимистично настроени. Това сѫ души, които обикалятъ около васъ и искатъ да имъ помогнете. Тѣ хлопатъ на вашитѣ врати и казватъ: помогнете ни! Крайна бѣдностия има около насъ! Вие казвате: не знамъ какво ми стана, много ми е тѫжно. — Това сѫ вашитѣ дѣди и прадѣди, които ви искатъ помощь.

Исусъ ходѣше изъ Галилея, за да покаже на хората, че тѣхнитѣ убѣждения сѫ криви. Проповѣдваше имъ, че има единъ Богъ, около Когото трѣбва да се обединятъ всички. Вие ще ми проповѣдвате, че молитвата е безполезна. Не, молете се и къмъ Бога се обърнете! Гледате нѣкой писатель пише, но вие не виждате, че около него обикалятъ до 100-ина ненапрѣднали, некултурни души отъ невидимия свѣтъ, и всѣка отъ тѣхъ се изрежда и му казва: пиши, пиши това нѣщо! Напише той едно изречение, дойде друга нѣкоя душа, казва му: напиши това! Дойде трета, четвърта, изредятъ се всички и най-послѣ той привърши съчинението си. И всички хора казватъ: излѣзе едно хубаво философско съчинение, за просвѣта на българския народъ! Да, съчинение на

100 глупави души, които не знаятъ своя пѫть къмъ Бога, а пишатъ. Не, има и други, светящи души! Въ момента, когато сте въ мракъ, когато сте нападнати отъ нѣкои ненапрѣднали души, ще дойде една отъ тия свѣтли души и ще ви каже: Богъ е Любовь, Богъ е Мѫдрость, Богъ е Истина — ще ви внуши една нова мисъль, една нова идея и вие ще се подигнете. Тия свѣтли души казватъ: погледни нагорѣ! Ние ще бѫдемъ съ тебъ! Това сѫ помощници, ангели хранители на човѣчеството. Въ всѣко отношение, въ всѣко направление тия напрѣднали души ви заобикалятъ. Благодарение на това, че сме заобиколени съ такива души, нашиятъ животъ може да сѫществува. Затова всички трѣбва да бѫдемъ съ чисти сърца, съ свѣтли умове, за да могатъ душитѣ, умоветѣ и сърцата ни да станатъ олтарь на тия свѣтли души, на тия напрѣднали наши братя, за да работятъ съ насъ заедно.

Сега Христосъ е тукъ на земята, въ църквата е Той, но не въ тази официална църква. Между душитѣ на хората е Той. Не само Той, но и всички ония напрѣднали души, които сѫ пострадали за това учение, работятъ заедно съ Него. Всички ще имате положителна вѣра, да опитате това учение, да видите, че Богъ е Любовь, която внася онази истинска топлина и разширява съзнанието. Богъ е Мѫдрость, която внася онази истинска свѣтлина и тласка човѣчеството къмъ знание. Науката се дължи на Божествения Духъ. Любовьта пъкъ е силата, която постоянно коригира. Ако не бѣше тая Божия Любовь, отъ хо-

рата нищо не би останало. При това, Богъ е Истина, която дава истинската свобода. Нѣма сила, която може да Му се противопостави. Всичко друго единъ день ще се стопи. Какво ще остане тогава? — Ще остане онази чиста, кристална вода, въ която ще може да се живѣе. Всички утайки ще паднатъ на дъното, а ще остане онази хубава, фина материя, въ която ще живѣемъ.

Днесъ прѣдъ васъ седи великиятъ въпросъ — да познаете Бога. Азъ не казвамъ, че не познавате Бога. Познавате Го, молили сте се на Бога, но да познавашъ слънцето въ мѣсецъ декември и да го познавашъ въ мѣсецъ май, това сж двѣ различни положения на слънцето. Да познавашъ Бога като Любовь е едно нѣщо, и да познавашъ Бога въ онази студенина на зимата е друго нѣщо. Слѣдователно, Любовьта трѣбва да събуди душитѣ ни.

Азъ бихъ желалъ между всинца ви да се образува една вжтрѣшна връзка на Любовь, да има взаимно уважение и почитание помежду ви, да зачитате вашитѣ добри чувства. Азъ забѣлѣзвамъ въ новото движение тукъ въ България една лоша черта, тя е, че нѣма зачитане. Окултно движение, а започва да се раздѣля на особени мнѣния. Нѣма нищо отъ това, но важното е, че въ Любовьта нѣма дѣление. Нѣма човѣкъ въ България, който да проповѣдва Любовьта по-добрѣ отъ мене. Нѣма човѣкъ въ България, който да свети повече отъ мене. Мислите ли, че има нѣкой другъ, това е заблуждение. Азъ мога да светя като Христа, не по-вече отъ Христа. Азъ мога

да светя като Бога, не по-вече отъ Бога. И като казвамъ, че свѣтя като Христа, азъ се радвамъ, защото това е Божията свѣтлина. Не казвамъ, че тази свѣтлина е моя. Не, Божия свѣтлина е тя! Азъ свѣтя като Бога. Защо? Защото Богъ е вжтрѣ въ мене. И вие можете да светите като Бога. Ако Богъ е въ всинца ни, ние ще се обичаме. Какъ ще се обичаме? — Ще има помежду ни взаимно уважение и почитание. Нима азъ мога да ви заблуждавамъ? Нима азъ трѣбва да ви използувамъ и слѣдъ това да кажа: тия глупавитѣ нищо не разбиратъ. Не, азъ казвамъ: понеже вие не можете да използувате тази свѣтлина и топлина, затова ще туря малко облаци надъ васъ, та да я използувате съобразно вашитѣ сили. Единъ день ще можете да използувате всичката свѣтлина. За сега всинца трѣбва да се стремите къмъ абсолютната свобода! Не подразбирамъ слободията, но абсолютната свобода. Азъ съмъ за нея. Всѣки отъ васъ ще бжде разуменъ да се жертвува за Истината; всѣки ще бжде разуменъ да се жертвува за Мждростьта; всѣки ще бжде разуменъ да се жертвува за Любовьта. И ще бждемъ готови сега, още днесъ, всички да изнесемъ великото дѣло, да проповѣдваме за този великъ живъ Господъ, Който е направилъ вселената заради насъ и отъ благодарность да покажемъ, че както Той се жертвува за насъ, така и ние сме готови да се жертвуваме заради Него. И Този великъ Господъ, Този Учитель ще дойде за всѣки едного отъ насъ.

Та казвамъ: този Христосъ, Този Божественъ Духъ е навсѣкждѣ. За менъ не е важенъ въпросътъ, къмъ коя категория ще принадлежите. За менъ формитѣ на религиитѣ не означаватъ нищо. Не че тѣ не сж нищо, но не сж тѣ, които разрѣшаватъ въпроса за Царството Божие. Православието не може да разрѣши въпроса за Царството Божие. Не е протестантизмътъ, който ще разрѣши въпроса за Царството Божие. Не е католицизмътъ, който ще разрѣши въпроса за Царството Божие. Това сж форми, които само приготовляватъ човѣчеството. Единственото нѣщо, което може да разрѣши този въпросъ, това е Божиятъ Духъ. Само този великъ Божественъ Духъ ще обнови свѣта, и този Духъ дѣйствува сега въ васъ. Тогава, нека не си правимъ илюзии. Нека отворимъ сърцата си за тази свѣтлина, която иде отгорѣ, защото чрѣзъ нея Богъ дѣйствува въ насъ. Нека създадемъ една нова форма и да покажемъ на сърѣменното общество, че ние седимъ по-горѣ отъ него и по умъ, и по сърце, и то не само привидно, а фактически. Азъ мога да раздамъ всичкото си имане, но това още не е жертва. Жертвата е единъ вжтрѣшенъ актъ. Да се пожертвуваме вжтрѣшно, това значи ние да отворимъ душата си за цѣлия свѣтъ. Разумността е нѣщо вжтрѣшно. Само между двѣ души, които се обичатъ, може да се възстанови онази връзка на Любовь. Не казвамъ, че трѣбва да прѣзирате другитѣ хора, но казвамъ, че трѣбва да обходите всичка Галилея, да обходите всички разумни души. Затова именно сте дошли въ свѣта.

Да не мислите, че сте дошли само да се родите и умрете, да ви погребатъ, да ви турятъ единъ надписъ отгорѣ, или пъкъ да напишите нѣкоя книга за човѣчеството. Не, най-великото нѣщо за всѣкиго и едного отъ васъ въ живота ви е да изпълните волята Божия. Тъй както Христосъ е отишълъ въ Галилея да изпълни волята Божия, така и вие трѣбва да носите тая свѣтлина. Онѣзи отъ васъ, които сж разумни, могатъ да изпълнятъ волята Божия, а онѣзи, които считатъ, че не сж разумни, могатъ да кажатъ, че не сж въ състояние да изпълнятъ волята Божия. За тѣхъ въпросътъ седи малко по-другояче.

И тъй, трѣбва да схванемъ, че мощното въ свѣта, това е Богъ, а Богъ е Любовь, която не се мѣни. Богъ всѣкога мисли заради насъ. Пакъ ще ви потвърдя, че въ Бога има такова силно, непрѣривно желание ние да израснемъ, да се развиваме, да имаме непрѣодолимъ стремежъ за знания, и то, не привидни знания, но такива, чрѣзъ които да разбираме живота. Въ Бога има непрѣривно желание да сме свободни и тогава да дѣйствуваме. Дѣто и да отида азъ, трѣбва да имамъ тази истинска свобода въ себе си, че да я прѣдамъ и на другитѣ. Тогава, дѣто отида азъ, и Богъ да бжде съ мене. Човѣкъ, който отива да проповѣдва нѣщо, а Богъ не е съ него, това не е проповѣдване. Тази проповѣдь нищо не струва. Ако азъ служа на Бога, а Богъ не е съ мене, това не е никакво служене. Значи, ние трѣбва да бждемъ навсѣкждѣ съ Бога. Дѣто отидемъ, Духътъ Божий трѣбва да бжде съ насъ, и ние трѣб-

ва да бждемъ съ Духа. Само тогава думитѣ ми ще иматъ смисълъ. И сега думитѣ, които азъ ви говоря, иматъ смисълъ.

Та повтарямъ: нашитѣ грѣхове, нашитѣ заблуждения не сж въ сила да измѣнятъ Любовьта на Бога къмъ насъ. Той е готовъ мигновено да заличи грѣховетѣ ни, стига да има такова желание и въ самитѣ насъ. Щомъ има въ насъ това желание, Богъ всѣкога ги заличава. Въ това може да бждете увѣрени. Но ако вие грѣшите съзнателно, това не е хубаво. Защо? Защото Богъ ще заличи грѣховетѣ ви, но вие пакъ ще страдате. Щомъ вие знаете, че Богъ е добъръ, любящъ, но съзнателно злоупотрѣбите съ тази Любовь, вие ще страдате. У васъ трѣбва да има туй съзнание, да не злоупотрѣбявате съ Божественитѣ блага, да не злоупотрѣбявате съ Любовьта Божия. Не трѣбва да изпитвате Бога! Всѣко насилие върху кое и да е сжщество, е насилване на Бога, изнасилване на Божия Духъ. Благородно е човѣкъ да не насилва Духа Божий у кого и да е! У насъ трѣбва да има това благородство! Само така ще можемъ да дадемъ потикъ на новата култура. Ако съединимъ умоветѣ си, волята си и разширимъ съзнанието си, тогава всички ще бждемъ близки, безъ да сме близки. Ако не направимъ това, тогава ще бждемъ далечъ единъ отъ другъ, макаръ и по форма да сме близки. Защо? Защото само волевитѣ разумни мисли, желания и дѣйствия обединяватъ хората. И така, именно, ние ще бждемъ една мощна сила да извършимъ волята Божия още сега. И

при това, този е най-важниятъ моментъ въ нашия животъ. По-важенъ моментъ отъ сегашния може да има, но бждещето се опредѣля отъ сегашното, отъ него зависи. Каквато насока вземете въ сегашния си животъ, тя ще опредѣли бждещето ви.

Прѣди 2000 години Христосъ обхождаше Галилея. Защо? — Да ви намѣри и да ви говори. Той ви говори и тогава. Знаете ли какво ви говори? Ще си припомните сега. На всинца ви, които сте тукъ, ви е говорилъ Христосъ. Всички вие сте Галилеяни. Прѣди 2000 години Христосъ ви е срещналъ и ви е говорилъ. Вие сте забравили, какво ви е говорилъ, но ще си спомните. Нѣкой може да каже: дали ще си спомня? — Стига да искате. Има нѣща, които хората много лесно си припомнятъ. Кои? Нѣща, които иматъ да взиматъ, лесно си ги припомнятъ, а нѣща, които иматъ да даватъ, лесно ги забравятъ. Запримѣръ, хората лесно забравятъ своитѣ дългове. Но ако нѣкой обещае да ви даде 100,000 лева, ще забравите ли? Ако нѣкой има да дава 100,000 лева, скоро ги забравя.

Сега, азъ искамъ да си спомните за онова красивото, което Христосъ ви е говорилъ, а не за вашитѣ дългове. Дълговетѣ ви, това е за Бога, а вие обърнете онзи листъ, дѣто имате да взимате. Христосъ прѣди 2000 години ви е говорилъ слѣдното: „Ще настанатъ по-благоприятни условия за въ бждеще, и това, което ви казвамъ днесъ, посѣйте го, то ще израсне и ще даде своитѣ плодове. Тогава моитѣ думи ще се изяснятъ, ще станатъ по-ясни, по-разбрани."

И обхождаше Исусъ всичка Галилея, изцѣляваше всички болести, изцѣляваше всички бѣснуеми, изцѣляваше всички тжги, скърби и страдания. Да се прѣмахнатъ всички тжги, скърби и страдания, които измжчватъ човѣшката душа, това е мощното въ свѣта! И нека останатъ само тия мъгли, само тия облаци по небето, които сж необходими за нашето растене. Всички други бури и сътресения трѣбва да се прѣмахнатъ. Затова иде днесъ Христосъ на земята! Затова Богъ праща великия, мощния си Духъ, да подигне съзнателнитѣ души! Не сте само вие, на които Христосъ е говорилъ. Христосъ е говорилъ още на хиляди души. И сега Той ги посѣщава и имъ казва: „Време е вече!“ Вие казвате: дошло ли е врѣмето? — Дошло е вече. Нѣма врѣме да се чака. Врѣмето за възкресение е дошло! И да видимъ, кой отъ васъ ще възкръсне пръвъ. Отъ сега вече очаквайте, да видимъ, кой ще възкръсне пръвъ. Да видимъ днесъ кой ще възкръсне; утрѣ кой ще възкръсне. Очаквайте възкресението тъй, както бубитѣ очакватъ излизането отъ пашкула. Казвате: ама дали ще излѣземъ такива, каквито сме сега? Не, съвсѣмъ други ще бждете. И апостолъ Павелъ казва: „Не живѣя вече азъ, но Христосъ живѣе въ мене.“

„И обхождаше Исусъ всичка Галилия и благовѣствуваше Царството Божие.“ И всѣки единъ отъ васъ трѣбва да проповѣдва Царството Божие! Всички спорове между васъ да прѣстанатъ! Не е въпросътъ за църквитѣ, не е въпросътъ за народноститѣ — въпросътъ е за Царството Божие.

Има ли Царство Божие, всички вие, и всички църкви ще се благословятъ. Нѣма ли Царство Божие, всички въпроси ще пропаднатъ.

Сега, като се върнете дома си, у васъ, внесете Царството Божие въ душитѣ си! Спомнете си бесѣдата, която Христосъ ви е говорилъ прѣди 2000 години. Помислете върху нея день, два, три, и каквото си припомните, ще ви зарадва, ще осмисли живота ви, и вие така ще се подигнете, че ще благодарите на свѣтлината на този день.

Нека днешниятъ день остави върху насъ своето благословение на Божията Любовь, Божията Мждрость и Божията Истина!

Бесѣда, държана отъ Учителя на 5 юли, 1925 г. въ гр. София.

Понедѣлникъ. 6 юли, 6 ч. с.

Вжтрѣшна връзка.

Ще направя нѣколко встжпителни бѣлѣжки.

Всѣка постжпка, всѣки животъ трѣбва да е основанъ на нѣщо, трѣбва да има основа, или друго-яче казано, трѣбва да има своя връзка. Въ цѣлия органически свѣтъ, въ всички сжщества има една тенденция, единъ стремежъ да се групиратъ, да образуватъ една вжтрѣшна връзка. Така се създадоха малкитѣ единици—домоветѣ; така се създадоха съврѣменнитѣ общества, народитѣ; така се създаде и цѣлото човѣчество. Значи, идеята, която е вложена въ този вжтрѣшенъ стремежъ, е връзката. Сега вие имате всички тия връзки, само една връзка ви липсва, съзнателна връзка съ невидимия свѣтъ. Тази връзка нѣмате. Вие говорите, че сжществуватъ ангели, но нито единъ отъ васъ не е ималъ разговоръ съ ангелитѣ. Може и да сте имали, но не сте съзнавали това. Може би, нѣкой ангелъ ви е говорилъ, безъ да сте съзнавали, че ангелъ ви говори, Значи, съзнанието ви още не е будно. Тъй щото, когато казвамъ, че трѣбва да имате вжтрѣшна връзка съ невидимия свѣтъ, азъ разбирамъ „пробуждане на съзнанието". Когато, обаче, вашето съзнание се пробуди, има една опасность —появяване на страха. Всѣки човѣкъ, който нѣма

будно съзнание, се плаши, страхува се. Когато човѣкъ започне да строи една голѣма кжща и вижда, че срѣдствата нѣма да му стигнатъ, той се уплашва. А когато започне нѣкоя малка работа, за която срѣдствата му сж достатъчни, той не се плаши, радва се. Ето защо, вие трѣбва да започвате работа въ кржга на вашитѣ възможности. Когато говоримъ за бждещи проспекти, или за стремежитѣ на човѣшката душа, виждаме, че тия нѣща сж толкова велики, че човѣкъ съвсѣмъ се изгубва въ тѣхъ. Въ тѣхъ се прозиратъ великитѣ замисли на Бога. Въ туй състояние, въ което се намирате днесъ, най-важното нѣщо за васъ е да образувате една вжтрѣшна връзка съ невидимия свѣтъ.

Ще ви напиша думата: ЛЮБОВЬ. Какво разбирате отъ нея? Онѣзи хора, които сж създали рѣчьта, писменостьта сж имали прѣдъ видъ и значението на всѣка дума. Двѣтѣ линии, които образуватъ буквата Л, показватъ, че у човѣка има двѣ сжщества. Едното изразява стремежа на човѣшката душа, а другото—стремежа на човѣшкия духъ. На кждѣ? — Къмъ Бога. При този стремежъ Любовьта трѣбва да бжде разумна. Ако разложимъ буквата Ю, ще получимъ отъ нея следнитѣ елементи: I O. Първата линия е отражение, сѣнка. Кждѣ е прѣдметътъ, който хвърля тази сѣнка? Двѣтѣ линии въ буквата Ю сж успоредни. Втората проекция иде отъ друго нѣкое тѣло. Значи, онова тѣло, което хвърля тази проекция, има друго разположение. Въ буквата О сжщо се забѣлѣзватъ двѣ успоредни линии. Буквата О озна-

чава главата, ума на човѣка, който се движи. Значи, съ нищото, т. е. съ нулата се означава ума, понеже умътъ не е нѣщо материялно. Умътъ се развива разумно по двѣ успоредни линии. Само разумнитѣ хора се движатъ успоредно. Щомъ се движатъ успоредно, никакви стълкновения не могатъ да ставатъ помежду тѣхъ. Значи, духътъ и душата трѣбва да се стремятъ успоредно къмъ Бога, безъ какви и да е стълкновения. Всѣко стълкновение на ума и сърцето показва, че човѣкъ не е на правия пжть. Запримѣръ, нѣкой се бори, дали има Господъ, или нѣма. Това вече е стълкновение въ човѣка. Какво има да се съмнѣвамъ, дали сжществува Господъ, или не? Нѣкой казва: дали моята постжпка е права, или крива? Защо ще се съмнѣвамъ? Така само глупавитѣ хора могатъ да мислятъ. Въ дадения случай, азъ мога да зная, дали моята постжпка е права, или не. Запримѣръ, кажа нѣкому една груба дума, а слѣдъ това искамъ да зная, дали е груба, или не. Какъ ще провѣря? Ето какъ. Ще кажа нѣкому: моля ти се, кажи сжщата дума на менъ, за да я опитамъ! Каже ли ми я, ще зная вече, каква е тази дума, и какъвъ ефектъ произвежда. Другъ случай: ударя нѣкому една плѣсница и размишлявамъ, право ли постжпихъ или не. Ще кажа нѣкому: удари ми една плѣсница! Щомъ той ми удари плѣсницата, и азъ съмъ недоволенъ, значи, плѣсницата не е на мѣсто. Слѣдователно, постжпката ми и въ двата случая е лоша. Но ако една плѣсница намѣсти челюстьта ти, питамъ: тази плѣсница на мѣсто ли е? — На

мѣсто е, разбира се. Тъй че, всѣка дума, всѣко дѣйствие трѣбва да бждатъ на своето мѣсто. Празнитѣ думи не принасятъ никаква полза.

Буквата Б показва, че разумниятъ животъ е почналъ да се развива. Второто О показва единъ умъ, който седи по-високо отъ индивидуалния. Всѣки единъ отъ васъ е обгърнатъ съ единъ по-високъ умъ, той е Божествениятъ. Запримѣръ: вие рѣшавате да направите нѣщо, но въ васъ се започва една борба. Вие казвате: тъй ще направя, иначе ще направя. Веднага въ васъ се явява едно противодѣйствие, вие започвате да се съмнѣвате, да се борите, дали ще успѣете, или не. Най-послѣ, Божествениятъ умъ, който ви обгръща, опрѣдѣля посоката на вашето движение. Вземете, запримѣръ, една рѣка. Какъ може да се движи тя? — Само по една посока — по своя наклонъ. Въздухътъ какъ може да се движи? — Въ четири посоки. Тамъ разширението е на всички страни. Слѣдователно, колкото енергиитѣ сж по-фини, толкова и движението е по-свободно.

Когато ние дойдемъ до любовьта, тази любовь трѣбва да бжде разумна. Бждещиятъ животъ трѣбва да се сложи върху нея. Всички вие трѣбва да имате опрѣдѣлени възгледи за нѣщата, а не само вѣрвания. Можете да кажете нѣкому, че го обичате. Не, когато кажемъ, че обичаме нѣкого, ние ограничаваме Любовьта.

Вие сте се събрали тукъ не да вършите вашата воля, а волята Божия. До сега вие сте служили само на себе си, на домоветѣ си, на народа си. Ако сте се събрали да повтаряте тия ста-

ри работи, по-добрѣ вземете раницитѣ си и се върнете по домоветѣ — не си губете врѣмето. Да кърпите старитѣ си дрехи, нѣмаме нужда отъ това. Но ако искате да внесете нѣщо съвършено ново въ живота си, да живѣете за Бога, това вече има смисълъ. Новиятъ потикъ, който трѣбва да имате, това е вжтрѣшниятъ Божественъ животъ, вжтрѣшната връзка. Каква трѣбва да бжде вжтрѣшната връзка? — Разумна. Ще турите едно правило въ живота си: всѣка добра мисъль, която се зароди въ когото и да е, не ѝ противодѣйствувайте. Да кажемъ, че рѣшите да имате единъ братски обѣдъ, или една вечеря, направете я. Ама отвънъ нѣмало условия. — Направете я! Ама какво ли ще кажатъ хората? — Направете вечерята! Нѣмало достатъчно хлѣбъ. — Колкото има. Не е въ хлѣба, не е и въ яденето, всичко е въ срѣщата, въ общението на душитѣ. Това е една малка вжтрѣшна връзка. Нѣкой пъкъ иска да пѣете. Съберете се, попѣйте си! Животътъ не е въ пѣнието. То е само една малка вжтрѣшна връзка. Нѣкой иска да се разговаряте. Съберете се, разговаряйте се! Разговарянето е сжщо една връзка.

Вие сега се събирате тукъ, да обмѣните мисли. Животътъ нѣма да се оправи отъ вашитѣ мисли, но за васъ е важно това, което ще приложите въ живота си. На какво разчитате, като се събирате? Пари нѣмате, власть нѣмате, не сте силни. Тогава какво можете да направите? Съ какво мислите да оправите свѣта? — Съ малкото добро, което излиза отъ Бога. Не е достатъчно само да говорите за Любовьта, но трѣбва да почувствуваме, че Богъ е Любовь, че Богъ е живъ. Въ Него живѣемъ и се движимъ, въ Негово име се събираме, съ Него можемъ да се разговаряме, и Неговата воля трѣбва да изпълняваме, защото само Той туря редъ и порядъкъ навсѣкждѣ. Сега азъ съмъ между васъ. Защо? — Това е волята Божия. Богъ е, Който върши всичко. Когато една работа се върши за Бога, или въ името на Бога, тя придобива цѣна. Нѣма по-велика идея отъ идеята за Бога! И когато рѣшимъ да вършимъ Неговата воля, когато рѣшимъ да служимъ на Бога, всички сжщества, тукъ на земята и горѣ на небето, ще ни съдѣйствуватъ. Всички сжщества се групиратъ въ идеята да вършатъ Божията воля. Слѣдователно, вие трѣбва да направите една връзка. Сегашната ви връзка съ невидимия свѣтъ не може още да издържа изпититѣ на живота.

Азъ съжалявамъ, че нѣкой пжть трѣбва да правя човѣшки сравнения за Любовьта. Напримѣръ, нѣкой пжть ние употрѣбяваме израза: влюбилъ се единъ момъкъ въ нѣкоя мома. Това не е любовь. Другъ пжть казваме: тия двама приятели се обичатъ. Отношенията между тия двама приятели, и то още не е любовь. Само тогава двѣ души се обичатъ, познаватъ, когато сж родени отъ Бога, когато сж излѣзли отъ Него. Ние трѣбва да познаваме проявленията на Бога въ всѣка душа по особенъ начинъ. Хубавото седи именно въ туй, че всички не сме излѣзли отъ Бога изведнъжъ и по единъ и сжщъ начинъ. Слѣ-

дователно, всѣка душа носи една особена красота, едно особено проявление на Бога въ себе си, което въ другитѣ души го нѣма. Ако въ вашата душа имаше туй, което има и въ моята душа, или ако въ моята душа нѣмаше нѣщо особено, ние нѣмаше да се търсимъ. Ако не бѣше това разнообразие въ душитѣ, нѣмаше да ви говоря, нѣмаше да се запитвамъ, дали ме разбирате. Мога ли да кажа, че нѣмамъ нужда отъ храна, отъ въздухъ, отъ слънце? — Не мога. Значи, всѣка душа търси другитѣ души. Богъ е разпрѣдѣлилъ своитѣ блага между всички тъй, че като се търсимъ взаимно, това правимъ съ цѣль да придобиемъ туй, което нѣмаме въ себе си. И тъй, обмѣна става постоянно между душитѣ. И вие ще придобиете отъ мене туй, което нѣмате. Вие ще кажете: ние ще придобиемъ всичкото знание отъ Учителя и послѣ нѣма да имаме нужда отъ Него. Не е така. Вие като дойдете на моето стѫпало и придобиете тѣзи знания, които имамъ, азъ ще бѫда на друго, по-горно стѫпало. Вие никога нѣма да ме стигнете, защото, ако вие растете, и азъ раста. Развитието е вѣчно! Азъ говоря за Божественото у човѣка. То седи въ разнообразието, а разнообразието въ човѣшката душа съставлява красотата на живота. Не мислете, че като се запознаете съ единъ човѣкъ, вече го познавате. Въ всѣка душа има нѣщо особено, въ всѣка душа има много красиви работи. Вие още не познавате нито вашето богатство, нито богатството, което иматъ другитѣ души.

Нѣкой пѫть искате да бѫдете идеалисти.

Какво нѣщо е идеализмътъ? Идеализмътъ, тъй както сега се изразява, е една хубава дреха, една отлична мушама, която не пропуща влагата, но въ тази мушама нѣма животъ. Идея, значи образъ на единъ вѫтрѣшенъ животъ. Идеализмътъ трѣбва да бѫде само една връзка, която да ни доведе въ контактъ съ Любовьта, а Любовьта трѣбва да ни доведе въ връзка съ Мѫдростьта; Мѫдростьта трѣбва да ни доведе въ връзка съ Истината; Истината трѣбва да ни доведе въ връзка съ Правдата; Правдата трѣбва да ни доведе въ връзка съ Добродѣтельта, съ милосърдието и т. н. Всички тия добродѣтели сѫ така скачени една за друга, че придобиването на една отъ тѣхъ, води къмъ придобиване и на останалитѣ.

Сега, вие сте се събрали заедно, и това наричате „съборъ". Разумнитѣ нѣща не се събиратъ, но не изключватъ събирането. Разумнитѣ хора не се умножаватъ, но не изключватъ умножението. Тѣ не се и дѣлятъ, но не изключватъ дѣлението. Напримѣръ, кое можемъ да дѣлимъ? Кое можемъ да вадимъ? Разумниятъ човѣкъ дава отъ своята любовь и на другитѣ. Трѣбва да дадешъ! Защо? Ако не дадешъ, ще се пукнешъ, а като се пукнешъ, отъ тебе ще изтече излишното. Това е законъ въ природата. Всѣка пъпка най-първо е користолюбива, тя мяза на едно запушено шишенце. Дойде нѣкой при нея, казва ѝ: дай! — Не давамъ. Но, като дойде слънчевата енергия и я облѣе изобилно, листата ѝ се разтварятъ, и тя дава. Послѣ листата ѝ окапватъ, и плодътъ завързва. И плодътъ въ първо врѣме е користолю-

бивъ, казва: нѣма да дамъ! Но природата и за него има методи, какъ да го прѣобрази. Разкжсва външната му корица, месестата часть изгнива и сѣмката му пада върху почвата. Христосъ казва: „Богатството трѣбва да се пожертвува." То значи: месцето около костилката трѣбва да се даде, за да се извади костилката и посѣе въ почвата. Костилката, сѣмката е връзката между Бога и плода. Слѣдователно, щомъ образуваме връзка съ Бога, и нашето растене започва. Въ какво седи това растене? — Всѣка сутринь като ставаме, ние ще виждаме лицето на Бога тихо и спокойно и ще бждемъ доволни; каквато работа започваме, ще ни върви добрѣ; каквито спънки и да срѣщаме въ живота си, тѣ винаги ще се разрѣшаватъ разумно.

И тъй, какво мислите да направите въ тази ваша срѣща? Ще ви трѣбватъ нѣкакви методи за работа. Какви ще бждатъ тия методи? Какъ трѣбва да разбирате новото учение, науката, изкуството, музиката? Науката е срѣдство, музиката е срѣдство, рѣчьта на човѣка е срѣдство, богатството е срѣдство. Изобщо, всички нѣща, които имаме въ свѣта, сж срѣдства, които ще ни доведатъ въ съприкосновение, за да работимъ за Бога.

Сега, казвамъ на васъ младитѣ, да се пазите, докато любовьта ви не е покварена, защото, щомъ се поквари, вие ще бждете въ невѣдѣние. Азъ употрѣбявамъ думата „младъ" въ добъръ смисълъ—младъ въ Любовьта. Ще ви дамъ едно малко обяснение. Вие казвате, че човѣкъ трѣбва

да живѣе. Да, но какъ трѣбва да живѣе? Прѣдставете си, че имате редица красиви шишета, но все празни. Казвамъ: вие трѣбва да напълните вашитѣ шишета. Казвате: защо ще пълнимъ тия празни шишета? Ще ви трѣбватъ, защото за въ бждеще условията на живота ще се измѣнятъ. Бждещето ви ще зависи отъ тия пълни шишета. Всѣка мисъль у човѣка е една форма, която трѣбва да се напълни съ съдържание на Любовьта. Слѣдователно, цѣната ви ще зависи отъ това, колко отъ тия шишета сте напълнили съ съдържание на Божественитѣ блага. Ако вашето сърце, ако вашиятъ умъ не сж пълни съ Божественитѣ блага, какво струватъ? Въ какво седи цѣната на нѣкой богатъ човѣкъ? — Касата му е пълна. Въ какво седи цѣната на единъ разуменъ човѣкъ? — Въ неговата разумность. Разумниятъ човѣкъ, както и богатиятъ човѣкъ, сж пълни каси. Сърцето на добрия човѣкъ е пълно съ добрини. Ние не прѣпоржчваме празнитѣ шишета. Ние искаме да бждете богати, пълни шишета. Когато говоримъ за богатство, разбираме, че човѣкъ трѣбва да бжде богатъ съ добродѣтели. Когато говоримъ за сиромашия, подразбираме, че трѣбва да бждете сиромаси въ негативенъ смисълъ: сиромаси въ лъжа, въ страхъ, въ зависть, въ злоба, въ умраза, въ доносничество, въ изопачаване на Истината, въ интриги, въ безвѣрие, въ глупости, да нѣмате нито майка, нито баща. Изобщо, въ всичко негативно да бждете крайно сиромаси. Щомъ, обаче, дойдете до положителнитѣ нѣща, тамъ

трѣбва да бждете крайно богати, не само милионери, но билионери, милиардери, колкото се може повече богатство да имате.

Вие трѣбва да изучавате живота въ неговия положителенъ смисълъ. Азъ искамъ всички да бждете умни, добри, богати въ доброто, и богати въ Любовьта. Въ туй общество, именно, трѣбва да създадемъ единъ моделъ. Ако и ние сме като другитѣ хора, тогава нѣма по какво да се отличаваме отъ тѣхъ, а ние трѣбва да се различаваме. Ние нѣма да се дѣлимъ отъ хората, но трѣбва да се различаваме. По какво? — По степеньта на свѣтлината на нашия умъ. Ние трѣбва да се различаваме и по силата на нашия умъ. Нашитѣ мисли трѣбва да бждатъ творчески. Ние трѣбва да се различаваме още и по какво? — По любовьта на нашето сърце. Въ огъня на нашето сърце всичко трѣбва да се топи. И най-мжчнотопимитѣ метали, злато и платина, трѣбва да се топятъ въ огъня на нашата любовь. Въ този огънь трѣбва да се топи и злобата, и умразата, и невѣрието. Ние нѣма да се разправяме съ това, съ което съврѣменниятъ свѣтъ се занимава, защото ние влизаме въ единъ новъ свѣтъ, свѣтътъ на опита. Вие се съмнѣвате въ този новъ свѣтъ. Азъ отъ 20 години насамъ правя опити, изслѣдвания, за да намѣря единъ положителенъ методъ, който да изразява абсолютната Истина. Ще направя единъ опитъ и съ васъ. Ще взема нѣкой отъ васъ и ще го пратя въ другия свѣтъ, въ свѣта на Любовьта, дѣто нѣщата сж реални. Той, като се върне отъ тамъ, ще разправи съзнателно всичко,

каквото е видѣлъ и чулъ. Всички ще се съберать наоколо му и ще слушатъ. Ако не вѣрватъ, ще пратимъ втори. И той като се върне, ще разправи всичко, каквото е видѣлъ. Ако и него не вѣрватъ, ще изпратимъ трети, четвърти, пети. . . Като изпратимъ десеть души, и тѣ разказватъ едни и сжщи нѣща, тогава нѣма какво да се съмнѣвате, ще приемете думитѣ имъ за вѣрни и истинни. Сега вие бързате, нѣкои отъ васъ ще кажатъ: дано стане това нѣщо още тази година! То ще бжде въ годината, която Господъ опрѣдѣлилъ. Коя е тази година, не се знае. Господъ има своя година, опрѣдѣлена за тази работа. За сега, отъ невидимия свѣтъ, нѣма още благоприятни условия за този опитъ.

Та вие се събирате за работа. Ще внесете Любовьта въ душитѣ си. Искамъ вие, младитѣ, да дадете образецъ. Сега старитѣ ще кажатъ; е, хубаво е човѣкъ да бжде младъ! Казвамъ: всѣки отъ васъ може да стане младъ. Какъ? — Като се съблѣче отъ грѣха си, а всѣки може да се съблѣче отъ грѣха. Отъ него зависи. Всички можемъ да се учимъ въ този новъ животъ, и всѣки може да се подмлади.

И тъй, първото нѣщо: всички ще турите като основа на живота си разумната Любовь. Ще разисквате помежду си разумно. Ако се зародятъ нѣкои недоразумѣния, ще ги разрѣшите по братски, а не материялно, всѣки да настоява на своето.

Всѣки диамантъ, или какъвъ и да е скжпоцѣненъ камъкъ, се опрѣдѣля по своята величина

и по чистотата въ състава си. Всѣка мисъль се опрѣдѣля отъ степеньта на съзнанието у човѣка, съ което той я проявява. Трѣбва да бждете тъй будни, че като разсждавате, никога да не прѣнебрѣгвате другитѣ, да мислите, че тѣ не знаятъ нищо, а вие само знаете. Мислите ли така, вие оскърбявате тѣхния ангелъ. Нѣкой човѣкъ може да не знае, но неговиятъ ангелъ знае, той не е невѣжа. Слѣдователно, ти ще си кажешъ: ангелътъ, който ржководи този човѣкъ, е уменъ. На самия човѣкъ пъкъ ще кажешъ: братко, ние трѣбва солидарно да извършимъ волята Божия. А вие казвате: азъ върша волята Божия, а той не я върши.

Друго важно нѣщо е: да бждемъ благоугодни на Бога! Когато говоря нѣщо, азъ всѣкога имамъ прѣдъ видъ слѣдното: мисъльта ми да е вѣрна прѣдъ Бога! Не мислете, че азъ не чувствувамъ влиянията на хората, но си казвамъ: че хората мислятъ за менъ криво, това не е важно. За менъ е важенъ авторитетътъ на Господа, какво ще каже Господъ за мене. Не мислете, че азъ не коригирамъ думитѣ си. Когато кажа нѣкждѣ нѣщо повече или по-малко, азъ веднага се коригирамъ. Въ менъ е законъ, като говоря на васъ, едноврѣменно говоря и на себе си и коригирамъ всѣка своя погрѣшка. И вие трѣбва да говорите така. Послѣ, дѣто имате погрѣшка ще я коригирате. Всичко хубаво, което има въ свѣта, ще възприемате. Всичко хубаво въ другитѣ души сжщо ще възприемате. Трѣбва да възприемате хубавитѣ нѣща, които Богъ е вложилъ, дѣто и да ги срещнете. Защо да не ги възприememъ? Има красиви нѣща въ насъ, има красиви нѣща и въ душитѣ на другитѣ. Само така ще има туй любовно, братско отношение къмъ всички. Само така ще подигнете душитѣ си. Любовь на самопожертвуване трѣбва да има между васъ, а не честолюбие. Тази Любовь вие още не сте проявили.

Нѣкой казва: Учительтъ казва тъй. Не казвамъ азъ, но това е Божиятъ законъ, който всички трѣбва да изпълнимъ. Богъ е наредилъ нѣщата така, и така трѣбва да бжде — нищо повече! Едно мнѣние има въ свѣта, на което всички трѣбва да се подчиняваме. То е Божието мнѣние. Понеже Богъ така казва, така трѣбва да бжде! Ето защо, всички ще се стремимъ да бжде тъй, както Богъ е опрѣдѣлилъ първоначално. Всичко, което Богъ е наредилъ, е красиво, велико! Тукъ, именно, ще проявимъ своята свобода и своята интелигентность. Тукъ, именно, ще добиемъ своята красота и всичко необходимо за нашитѣ души.

Та казвамъ: вие ще постжпите споредъ тая велика мисъль, да сте прави прѣдъ Бога, и слѣдъ като разисквате въпроситѣ въ видѣлината на Любовьта, ще имате плодъ.

Бесѣда, държана отъ Учителя.

К. Паскалевъ.

Основни въпроси на ученичеството.

Основниятъ въпросъ, който се поставя на разглеждане въ тази годишната ни братска срѣща, е въпросътъ за окултния ученикъ. Ние всички сме ученици на една школа, и тоя е единъ отъ първитѣ въпроси, който се изрѣчва прѣдъ насъ. Наистина, въ съзнанието на всѣки едного отъ насъ лежи по единъ образъ на идеалния ученикъ, който ние се стремимъ да реализираме въ себе си, но за да стане този образъ по-реаленъ, по-близъкъ до живота, необходимо е неговитѣ черти да станатъ по-опрѣдѣлени, по-ярки. Оня младежъ, който постѫпва въ единъ университетъ, за да слѣдва, напримѣръ естественитѣ науки, въ неговото съзнание е ясно поставена идеята, че той желае да се запознае съ природата — да изучи законитѣ, които регулиратъ развоя на живота, формитѣ, които той взима и т. н. Водимъ отъ това желание, той постѫпва въ университета, за да му даде необходимитѣ условия да направи това. Явява се въпросътъ: каква идея стои въ съзнанието на онзи ученикъ, който постѫпва въ една школа? Какво желае той отъ нея? Какъвъ е неговиятъ идеалъ? Дали той желае тази школа да му даде необходимитѣ методи, за да издигне себе си — да се освободи отъ своитѣ недѫзи, да добие добродѣтели и пр., или желае да получи повече познания, за да разшири своя мирогледъ? Или търси да се свърже съ Бога? Или най-послѣ търси нѣщо друго? Ето единъ въпросъ, за който заслужава да се мисли, който трѣбва да се изясни въ съзнанието на ученика.

Сега нека се спремъ върху понятието ученикъ. Самата дума ясно показва, че това е човѣкъ, който учи. Обаче съдържанието, което днесъ се влага въ това понятие, не е напълно идентично съ онова на окултния ученикъ. Днесъ обикновено, подъ „ученикъ" се разбира човѣкъ, който изучава нѣщата, които сѫ извънъ него. Окултниятъ ученикъ върви по другъ пѫть — той започва отъ себе си, отъ своя вѫтрѣшенъ миръ и върви навънъ. Но какво собствено намира въ себе си? Отъ една страна цѣлъ единъ свѣтъ на неговото минало — тукъ влизатъ редъ отрицателни качества, редъ недѫзи, които сѫ се трупали въ него отъ редица сѫществувания. Отъ друга страна се издига нѣщо свѣтло, възвишено. Това е неговиятъ идеалъ, новото, което се е родило въ него, и къмъ което той се стреми. Ученикътъ стои между тия два свѣта. Той чувствува въ себе си единъ непрѣодолимъ стремежъ да се доближи до това възвишено. Отъ друга страна той чувствува, че нѣщо здраво го прикрѣпя къмъ старото, като че ли многобройни нишки го свързватъ съ него, и при всѣки опитъ да ги скѫса, вижда, че тѣ сѫ нѣщо живо, органическо и кѫсането имъ е бо-

лезнено, причинява страдания. Тукъ, именно, възниква първиятъ конфликтъ, за разрѣшаването на който е необходимо голѣма морална сила и себепожертвуване.

Другъ въпросъ, който възниква въ връзка съ понятието „окултенъ ученикъ" е именно въпросътъ: гдѣ ученикътъ учи, гдѣ е неговата школа? Мѣстото, гдѣто той прилага на опитъ своитѣ познания, е неговиятъ собственъ животъ. Животътъ му е, така да се каже, неговата лаборатория. Единъ неуспѣхъ, една неблагоприятна случка, едно радостно чувство и т. н. — ето прѣдмети, които той проучава. Ученикътъ навсѣкждѣ учи — и въ благоприятни и въ неблагоприятни условия, и въ щастие и въ нещастие. По такъвъ начинъ животътъ на ученика добива новъ смисълъ, съвършено незнаенъ до тогава отъ него. Той става приятенъ, не защото мжчнотиитѣ изчезватъ — напротивъ, тѣ още повече се увеличаватъ, но защото той започва да гледа на тѣхъ по другъ начинъ. Една мжчнотия за единъ обикновенъ човѣкъ е едно брѣме, противъ което той непрѣстанно роптае, когато за ученика е единъ прѣдметъ за проучаване. Разбира се, че това състояние не се постига така лесно, както лесно се описва.

Нека се спремъ сега за малко върху така наречениtѣ първи стжпки на ученичеството. Трѣбва да признаемъ, че въ началото тия стжпки сж твърдѣ трудни и неувѣрени. Ученикътъ навлиза въ една срѣда напълно неизвѣстна нему, срѣда крайно дисхармонична. Психичното му състояние започва де се движи въ двѣ крайно противоположни посоки. Въ извѣстни моменти той се чувствува силенъ, мощенъ — готовъ да побѣди цѣлия свѣтъ; въ други — крайно слабъ и немощенъ. Въ едни моменти той чувствува себе си готовъ да обича всички сжщества, да обгърне цѣлия свѣтъ; въ други — всичко му става ненавистно. По нѣкога той е потиснатъ отъ силни страдания, съмнѣния и пр.; другъ пжть — една необяснима вѣра и радость го обхващатъ.

Отначало ученикътъ стои смутенъ, безсиленъ да излѣзе отъ това неблагоприятно състояние. Той само страда, безъ да може да намѣри изходъ. Но той не е изоставенъ самъ. Въ тия трудни моменти има нѣщо, което бди надъ него, което всѣкога е готово да му посочи правия пжть и което никога не го изоставя, дори и тогава, когато всички сж го изоставили. Само че то е така тихо, така нѣжно, щото не винаги ученикътъ може да долови неговото желание и да го изпълни. Това тихото именно е, което гради въ живота на ученика, и той трѣбва да се вслушва въ него, то да бжде неговото ржководно начало.

За да може растенето на единъ окултенъ ученикъ да става правилно, необходими сж редъ качества. Прѣди всичко нему е необходима една абсолютна вжтрѣшна искреность. Това значи да констатира въ себе си нѣщата така, както си сж, безъ да ги надцѣнява. Това е първото условие, да може да изправи себе си. По-нататъкъ сж необходими и много други качества. Той трѣбва да притежава голѣма морална сила и готовность за жертва, да надделѣе въ себе си нисшето. Нему е

необходимо едно абсолютно послушание къмъ Висшето, което говори вжтрѣ въ него и т. н. На всички тия качества нѣма да се спираме. Ще кажа нѣколко думи само за едно, което считамъ за най-важно. Има моменти въ живота на ученика, въ които той чувствува себе си самъ, като че ли изоставенъ отъ всички сжщества. Това сж моменти на една страшна самота, отъ която никое качество не е въ състояние да го освободи, освѣнъ едно: абсолютна и безпрѣдѣлна вѣра и упование въ Великото, Абсолютното; вѣра твърда и несъкрушима отъ нищо; вѣра, която да бжде за ученика една малка свѣтлинка, която, въ тази тъмна и бурна нощь на неговия животъ, да му сочи пжтя къмъ оная свещена земя, дѣто той ще може да реализира своя идеалъ — да намѣри Бога.

О. Славчева.

Мисли за ученика.

Ученикътъ, въ своитѣ постжпки и дѣла, трѣбва да върви по стжпкитѣ на свърхчовѣка. Той самъ себе си ограничава, самъ себе си управлява и самъ себе си сжди.

Ученикътъ на Великата Божествена школа не е вече дѣте бозайниче, което да възприема го-

това храна и да расте въ люлката при майка си. — Той вече е мжжъ — човѣкъ — отговоренъ прѣдъ Бога за всичко. Той е оная фиданка, отъ която сж махнати вече всичкитѣ подпорки и трѣбва самъ, съ своя жизненъ устой, да се противопоставя на всички виелици и бури, които непрѣменно ще се извиятъ надъ главата му.

Да, той е оставенъ самъ. Самъ съ себе си, съ онова Божественото, което е недѣлимо отъ него. Могатъ да му отнематъ всичко, но когато Божественото се прояви у него, той се справя съ всички мжчнотии.

Законитѣ на Бога вече сж написани въ сърцето му и тежко му, ако се отклони.

Ако той не изпълни Божественитѣ слова, които се мълвятъ въ неговата душа, то тѣ замлъкватъ едно по едно и, тогава въ човѣка се възцарява онова страшно мълчание, което се казва смърть!

Мойсей изведе отъ Египетъ множество народъ. . . Но колко отъ тѣхъ пристигнаха въ Ханаанъ? — Всичко онова, което не устоя на свещенитѣ си къмъ Бога задължения, изчезна като димъ отъ трѣва, а всичко, което пристжпваше съ сигурни стжпки къмъ Високия Идеалъ на Вѣчното добро — отиде, влѣзе въ красивата и плодородна земя, въ която, слѣдъ толкова мжчения и страдания, достойното плѣме влѣзе, за да се весели съ пѣсни и свирни.

Братя и сестри, въ Бога е и нашата участь! Ние живѣемъ въ 20 вѣкъ, но носимъ прѣдопрѣдѣлението на тия наши израилеви праотци.

Това е една реалность. И тогава е имало ученици, които сж стояли прѣдъ свои вжтрѣшни дилеми; и тогава сж плакали; и тогава Учительтъ е помагалъ и на най-слабото проявление на воля и сж настжпвали истински празници, когато нѣкой Шела е прославялъ Бога.

Вървишъ въ тая пустиня на живота. Надъ тебъ блѣстятъ лжчитѣ на слънцето. . . . Нѣма сѣнка, дѣ да се подслонишъ. Сложи ржцѣтѣ на главата си, и Богъ твой, Който е въ тебе — ще ти направи сѣнка.

Ако си жаденъ, тогава пий отъ росата, която е върху малката трѣва, додѣто стигнешъ на върха и тамъ пиешъ отъ голѣмия Изворъ.

Утоли глада си съ нѣколко житни зрънца, които сж малки, но съдържатъ цѣненъ животъ въ себе си, и ти нѣма да гладувашъ съ тѣхъ, макаръ и самъ да си — на край свѣта.

И когато нагледъ всички те оставятъ, тебъ, тебъ, който си вече мжжъ и ученикъ, и тогава дори живиятъ Богъ е съ тебе. И когато ти запъвашъ грѣбъ да вдигнешъ отново товара си и да продължишъ отново свещения пжть на доброто, тогава Богъ, ще се прояви въ тебе, ще разшири силата ти и ще ти помогне да носишъ и да прѣодолявашъ спънки.

Тогава ще бждешъ настигнатъ отъ други, които сжщо изнемогватъ, но ти ще имъ кажешъ, че когато си призвалъ Господа, дошла ти е силата; тогава и тѣ ще направятъ сжщото, и вие ще тръгните множинство, защото проявениятъ Богъ е множинство въ малцината, а непроявениятъ малцинство у множината.

Тогава самитѣ природни стихии ще ви съдѣйствуватъ и ще се яви не звѣзда, а изгрѣващето слънце на надеждата.

Работа, работа и пакъ работа!

Ето истинското прѣдназначение на човѣшкия умъ; ето храната му, безъ която той измѣня своята насока и губи своята сила.

Чрѣзъ постоянство всичко добро се постига. И постепенно въ ученика се изработва оная животрептяща сила, която го прави да лѣкува своитѣ братя.

Всѣки единъ отъ насъ има въ себе си онова философско камъче, съ което може да измѣня неблагоприятнитѣ условия въ благоприятни. Това камъче се казва: честность, любовь, смѣлость. На него сж отпечатени словеса Божии, и то трѣбва да се намѣри, да се открие и използува неговата магическа сила; то е многоцѣнниятъ бисеръ, който свѣти въ душата и я прави мждра, силна и обична.

Трѣбва духовно сближение между насъ, но какъ? Единственото нѣщо, съ което можемъ да се приближимъ единъ къмъ другъ, е връзката ни съ Бога. Само тамъ е нашето единство, само тамъ е нашето братство. На това поле ние можемъ да си говоримъ разумно, тамъ атмосферата е чиста, тамъ човѣкъ прилича като да е изкаченъ на единъ високъ планински върхъ, кждѣто душитѣ сж пропити отъ свѣтлина, а мислитѣ—отъ чистота.

Ние всички имаме еднакви вжтрѣшни условия за работа. Подобно землевладѣлецъ, който

е раздалъ по еднакво парче земя на своитѣ работници и ги е оставилъ свободни, да я разработватъ, както имъ е угодно и да се ползуватъ отъ този плодъ, който ще се роди въ градината имъ. И ето, въ ржцѣтѣ на градинаря е, какъ да разработи почвата, гдѣ и какъ да я разпрѣдѣли, че да даде повече и по-разнообразна култура. Зависи отъ изкуството на градинаря — така и отъ съзнанието и умѣнието на ученика зависи, какъ ще подреди той своята градина — та чрѣзъ работата да дойде още по-голѣма свѣтлина въ ума и видѣлина въ сърцето, да види ясно, хубаво онзи Божественъ свѣтъ, населенъ съ висши, разумни сжщества, които ще го приематъ, като свой съработникъ и братъ.

Нито минута почивка, нито минута застой! Сега можемъ да кажемъ, че врѣмето е злато.

Всѣки пропилянъ мигъ е изгубенъ, и послѣ, съ удвоени сили трѣбва да се възстанови опрѣдѣлената ни работа.

Който работи полека, но постоянно, той ще има по-изобилни и по-доброкачествени плодове, съ които не може да се сравняватъ набързо придобититѣ блага на този, който отъ съревнуване иска да надмине съсѣда си.

Прѣди всичко търпѣние и вѣра въ благородната работа. Богъ е съ насъ!

К. Вл. Кузмановъ.

Окултното ученичество въ нашето врѣме*).

Думата ученикъ се употрѣбява обикновено въ трояkъ смисълъ. Ученикъ е дѣтето или младежътъ, който посѣщава нѣкое училище.

Ученикъ е всѣки човѣкъ, въ тоя смисълъ, че всѣки, както казва общопознатата поговорка, се учи, докато е живъ.

И най-сетнѣ, ученикъ може да бжде човѣкъ на нѣкоя окултна школа, или Учитель (въ окултния смисълъ на тази дума).

Първитѣ два вида ученичество сж нѣщо твърдѣ естествено и понжтно за днешния обикновенъ мислитель. Третиятъ видъ обаче, се явява като нѣщо по-особено, по-трудно разбираемо и за мнозина дори съвсѣмъ ново, макаръ че окултни Учители и ученици е имало прѣзъ всичкитѣ врѣмена. Това противорѣчиво, нагледъ, явление си има исторически причини и се обяснява обширно въ окултната литература.

Окултното ученичество изобщо е единъ голѣмъ въпросъ, който при сегашното състояние

*) Съкратено изложение отъ рефератъ, четенъ прѣдъ III-я млад. окултенъ съборъ — София, юли, 1925 г.

на нашитѣ схващания едва ли може да разгледаме въ неговата пълнота. Защото тукъ се кръстосватъ стотици въпроси, научни и философски, малки и голѣми — като се започне съ близкитѣ, до тоя за началото и смисъла на битието и се свърши съ мъничкитѣ въпросчета отъ личния животъ на всѣко по отдѣлно. — Хората, които ние отъ обикновено гледище считаме за гении, водители на човѣчеството въ историята, стоящи на недосегаема висота — сж били само напрѣднали окултни ученици. И обратното — и въ миналото, и днесъ може би — много напрѣднали окултни ученици и Учители, живѣятъ незабѣлѣзано, като най-обикновени хора, и вършатъ винаги творческа работа за духовния напрѣдъкъ на човѣчеството. Отъ друга страна, отъ окултната история знаемъ, че е имало случаи, когато напрѣднали ученици, до степеньта на адепти, въ края на своята еволюция, за една малка погрѣшка, сж бивали деградирани и повръщани съ вѣкове назадъ.

Горното показва едно — че окултното ученичество е нѣщо твърдѣ сериозно и се държи въ прѣдѣлитѣ на вѣкове и сфери, които излизатъ далечъ отъ границитѣ на нашето обикновено схващане за врѣмето, пространството и развитието на човѣка въобще.

Отъ това широко окултно гледище, да можешъ въ даденъ животъ да разберешъ окултенъ ученикъ ли си, на кого и коя степень отъ своето развитие се намирашъ, за да направишъ нѣщо малко нагледъ, но най-необходимото и най-разум-

ното при днешнитѣ условия — и това крие въ себе си голѣма красота и величие.

Ние всички знаемъ и отъ книгитѣ, и отъ своя личенъ опитъ, че въ окултното ученичество дѣйствително има нѣщо необикновено, нѣщо особено, което най-вече се отнася до нашия вжтрѣшенъ подемъ и растежъ.

Въ мистичнитѣ и окултни школи на изтока, необикновеното въ окултното ученичество има и типични външни форми и изрази: отдалечаване отъ хората, задълбочаване въ себе си, постъ, молитва, търсене Учителя прѣзъ планини и пустини, церемонии при приемане ученика — това сж все външни характерни черти за ученичеството на изтока. И западнитѣ изслѣдователи, проучвайки външнитѣ форми на източнитѣ религии и школи (до вжтрѣшната имъ сжщина и смисълъ тѣ рѣдко стигатъ) — ги намиратъ за твърдѣ странни и невъзможни за човѣка на запада, поне при съврѣменнитѣ условия, при които той е поставенъ. И подъ влияние на това западноевропейско схващане се намира и нашето обществено мнѣние, което често е настроено критически къмъ подобни на нашитѣ разбирания.

А окултни школи сж възможни не само подъ тоя имъ видъ, както ги знаемъ въ древна и днешна Индия, и изтока изобщо, а и по много други начини. Защото основнитѣ закони на живота по сжщество сж едни, но по форма могатъ да се видоизмѣнятъ, споредъ расовитѣ, национални, битови и природни особености и условия — стига да има мждри и опитни ржководители.

Живо потвърждение на това е нашата окултна школа. Като се изхожда отъ дълбокото познаване законитѣ на природата и човѣшката душа — въ нея ни се посочватъ най-подходящитѣ за нашитѣ условия форми на приложение. За това и характерното за външнитѣ отношения у насъ не сж церемониитѣ и външното подчинение, (както е, може би, свойствено за изтока) а свободното и непринудено отдаване почить единъ на другъ — нѣщо по-естествено за насъ.

Природата и животътъ сж щедри, но и строги и справедливи спрѣмо ония, които нарушаватъ или спазватъ тѣхнитѣ закони. Изключение за никого не се прави. И нашиятъ успѣхъ, като окултни ученици, се обуславя отъ това, до колко ние познаваме и съблюдаваме тия закони.

Понеже сме облѣчени още въ плъть и кръвь и живѣемъ до голѣма степень прѣдимно на физическото поле, както и другитѣ хора, ние имаме да се справяме въ нашия животъ съ всички економически, социални, научни, философски, морални и др. въпроси, които озадачаватъ и занимаватъ цѣлото мислеще човѣчество.

Върху тѣхъ Учительтъ се е изказалъ твърдѣ обширно въ своитѣ беседи и лекции, и всѣки, който се интересува, може да се отнесе направо до тѣхъ.

Ще поменемъ на кратко само нѣколко отъ тия въпроси.

Економическиятъ въпросъ засѣга прѣко или косвено всички, затова и почти всички иматъ опрѣдѣлено становище по него. Едни сж материалисти, други идеалисти, трети застжпватъ нѣкакви срѣдни гледища, повече или по-малко егоистични или алтруистични и т. н. У насъ личниятъ економически въпросъ се обуславя отъ вѣрата (не религиозно вѣрване, а дълбока вѣра, тъй както я разбира новото учение). Учительтъ казва: „Погледнете птицитѣ небесни . . . или „Богъ е далъ отъ всичко за всички прѣизобилно . . " или „Никой, който изпълнява волята Божия, не може да умре отъ гладъ. . ." и т. н. А кой би могълъ да ни научи да вѣрваме, освѣнъ ние самитѣ?

По отношение на колективния економически въпросъ, у насъ постепенно се създаватъ условия за едно ново и оригинално разрѣшение, което не се срѣща, може би, у никое отъ сжществуващитѣ до сега економически теории, съ изключение до нѣкждѣ на така наречената синархия.

Изобщо, отъ чисто окултно гледище е еднакво трудно да се прѣодолѣятъ извѣстни материялни несгоди, както и разумно да се справи човѣкъ съ извѣстно натрупано материялно богатство.

Но и въ единия, и въ другия случай, материялнитѣ условия нѣматъ рѣшающе значение за нашия растежъ като ученици.

Върху въпроса за държавата днесъ се пише и говори твърдѣ много отъ разни страни. Ние можемъ да приложимъ нашето учение, безъ

да влѣземъ въ външенъ конфликтъ съ държавата, и безъ сѫщеврѣменно да имаме нужда отъ нейната помощь. Нашето учение се отличава отъ всички сѫществуващи идеалистични учения по своя вѫтрѣшенъ характеръ. Нашата първа задача, като ученици, е да изправимъ нашитѣ лични недостатъци. А това се постига не чрѣзъ търсене причинитѣ отвънъ, а чрѣзъ интенсивна вѫтрѣшна работа. Правилниятъ вѫтрѣшенъ духовенъ животъ никога нѣма да почувствува нужда да се изрази навънъ чрѣзъ протести, демонстрации и резолюции — нѣща, отъ които днешната държава наймного се страхува. Ние сме пасивни отвънъ, а активни отвѫтрѣ. При едно такова разбиране, ние не сме опасни за държавата, нито тя за насъ.

У насъ често се повдига въпроса за науката, или, както се изразяватъ нѣкои — кои сѫ „учени“ и кои „прости“.

Учительтъ много пѫти се е изказвалъ за съврѣменната наука, и наглeдъ често доста противорѣчиво. Веднъжъ той казва: „Днешната наука е уводъ въ окултната. Колкото повече знаете отъ нея, толкова по-добрѣ“. Другъ пѫть обратно, той иронизира ученитѣ и казва, че съ днешната наука въ Царството Божие не се влиза. Какво показва това? — Че колкото по-добрѣ познаваме днешната официална наука, толкова по-добрѣ ще се ориентираме въ обществото и външния свѣтъ. Но вънъ отъ тая ориентировка, отъ чисто окултно гледище, официалната наука нищо повече не може да ни даде. Знанието на днешната наука е външно и може да ни направи най-много учени. А намъ уче-

ни не ни трѣбватъ. Ние вече ги имаме.

Учительтъ ни прѣподава едно по-висше и сѫщеврѣменно по-практично знание. Той изхожда отъ познанието на единъ невидимъ за сега за насъ, но реаленъ и разуменъ свѣтъ, който регулира цѣлия ни животъ, и въ контактъ съ който можемъ да влѣземъ не съ срѣдствата на днешната наука, а само съ вѫтрѣшнитѣ методи, които се прѣподаватъ въ окултната школа, и които сѫ достѫпни еднакво за всички.

И „учени“, и “прости“ ние сме прѣди всичко, както и Учительтъ казва, души, които еволюиратъ, и при днешнитѣ условия еднакво имаме нужда едни отъ други.

Когато става дума за моралъ, по липса на нови и подходящи думи, Учительтъ употрѣбява старитѣ религиозни и етични термини — Богъ, душа, добро, зло, грѣхъ и затова нашето учение не прѣдставлява нагледъ като че ли нѣщо ново за повърхностния изслѣдователь. Ако се вникне, обаче, по-внимателно задъ тия прости и обикновени думи, тъй както ги употрѣбява Учительтъ, ще се види, че въ тѣхъ се крие съдържанието на единъ новъ и дълбоко-религиозенъ моралъ — особено по отношение на традационния християнски моралъ на външно и фалшиво благочестие.

Една отъ характернитѣ черти на новия моралъ е искреностьта и прямотата. Примѣри имаме много.

Окултизмътъ, особено зазучениятъ отъ книгитѣ, може да създаде условия за много съзнателни или несъзнателни илюзии и заблуждения.

Тѣ сѫ понѣкога доста поучителни. Но въ края на краищата, нищо скрито-покрито не остава, по силата на строгия законъ на Правдата.

Нашиятъ моралъ се подлага често на критика отъ така нареченото обществено мнѣние. Ние всички познаваме днешното общество, неговитѣ разбирания и неговитѣ добри и лоши страни. Въ обществото има умни, учени и интелигентни хора, и въобще много и много работи, които трѣбва да ни служатъ за примѣръ. Но малцина сѫ въ обществото ония, които сѫ си поставили за задача да реализиратъ безкористно нѣкоя отъ малкитѣ „незнайни" добродѣтели и съ нея да вършатъ добро само прѣдъ лицето на Оня, Който присѫтствува въ всички моменти на всички мѣста и съ малкитѣ нѣща и добрини крѣпи цѣлата вселена.

А стремежъ къмъ това у насъ има, и той е не по-малко важенъ и не по-малко цѣненъ, отъ която и да било друга обществена работа. И затова погрѣшното обществено мнѣние не трѣбва да ни смущава.

Върху поменатитѣ по-горѣ бѣгло въпроси се е писало и пише, говорило и говори твърдѣ много и отъ учени, и отъ философи, и отъ моралисти. Но отъ чисто окултно гледище, и отъ това, което е казалъ до сега Учительтъ, едно е ясно — че за невидимия свѣтъ тия въпроси сѫ разрѣшени или най-малко не сѫществуватъ подъ тоя имъ видъ, както сѫществуватъ за насъ хората. Па и тѣхното правилно разрѣшение ще се постигне не чрѣзъ дълги разисквания и умувания, а чрѣзъ

едно разумно приближаване къмъ невидимия свѣтъ, който е около насъ и вѫтрѣ въ насъ. А методитѣ за това ни сѫ вече посочени.

Ние всички сме се движили и въ други обществени и идейни срѣди, и както знаете, всички постоянно сме констатирвали и констатирваме едно: че у насъ, ако и всичко да е просто и обикновено нагледъ, и дори съ недостатъци понѣкога, има и нѣщо особено, нѣщо хубаво, което никѫдѣ другадѣ не се срѣща. Какво е то — мѫчно може да се опрѣдѣли — но всички го чувствуваме. Когато сме заедно, то не ни прави впечатление, но когато се отдалечимъ единъ отъ другъ и попаднемъ въ чужда срѣда, тогава започваме да го схващаме и цѣнимъ по-добрѣ. Единъ братъ, който е пѫтувалъ и въ Австрия, и въ Германия, и въ Франция — разправяше, че е посѣтилъ много отъ сѫществуващитѣ за сега окултни общества въ западна Европа и видѣлъ много красиви и хубави работи навсѣкѫдѣ — но все пакъ никѫдѣ не почувствувалъ и не изпиталъ това, което може да се почувствува и изпита между насъ.

Горното показва едно — че ние имаме условия за духовно развитие — на каквито малцина се радватъ. И кой може да ни попрѣчи да ги използуваме, освѣнъ самитѣ ние?

Днесъ на всѣкиго отъ насъ, и на всички заедно, се дава възможность да изпълнимъ една малка нагледъ, но величава мисия. При това разложение и хаосъ въ духовния животъ на днешнитѣ хора, които търсятъ и чакатъ нѣщо, безъ сами да знаятъ отъ кѫдѣ, всѣки отъ насъ, отъ първия

до последния може да направи много.

Тукъ скоро единъ писатель чете отъ името на теософското общество въ Военния клубъ три лекции—„Мистика и безвѣрие“, „Блѣнъ ли е свърхчовѣкътъ“ и „Копнежътъ на народитѣ“. Слушатели имаше много. Тамъ се казаха работи нови, но за другитѣ, а не и за насъ. Въпроситѣ за мистиката, вѣрата, свърхчовѣка ние отдавна ги знаемъ, но сме прѣстанали да ги теоритизираме, защото за насъ тѣ се прѣвръщатъ вече въ жива дѣйствителность, въ живо дѣло.

3 — 5 ч. сл. обѣдъ.

КОНЦЕРТЪ.

Вторникъ. 7 юли, 6 ч. с.

***

ДВАДЕСЕТЬ ПРАВИЛА ОТЪ УЧИТЕЛЯ КЪМЪ УЧЕНИКА.

1. Пжтьтъ на ученика е пжть на зазоряване. Той е пжть на вѣчната свѣтлина, носителка на Любовьта.

2. Ученикътъ трѣбва да има винаги една права стойка на тѣлото си, която държи будно неговото съзнание и дава разположение на духа му за работа.

3. Ученикътъ има винаги възможность да прави добро. Доброто е цѣль въ неговия животъ.

4. Ученикътъ ще бжде поставенъ прѣдъ изкушението, за да се изпитатъ убѣжденията му.

5. Ученикътъ бива поставянъ на силни прѣживявания, за да се кали въ издържливость и будность на съзнанието. Животъ безъ прѣживявания е животъ на спящи души.

6. Ученикътъ не трѣбва да се смущава отъ формитѣ, а да гледа духа на нѣщата.

7. Ученикътъ се моли самъ. Той трѣбва да е съсрѣдоточенъ въ молитвата си и да прѣживява думитѣ й.

8. На учеиика е необходимо малко съзерцание, за да може да се справи съ себе си.

9. На ученика е потрѣбно малко уединение, за да уякне вжтрѣшно.

10. Нѣма по-хубаво нѣщо за ученика отъ чистотата! Ученикътъ като люби, трѣбва да придобива чистота. Любовьта е сила, която се развива само при чистотата.

11. Когато бждешъ свързанъ съ Бога, нѣма да има съблазънь за тебе.

12. Ученикътъ на окултната школа не бива да допуща никакво съмнѣние въ Божествения Промисълъ. Той знае, че пжтьтъ, въ който е влѣзълъ, е правъ.

13. Съмнѣнието е една задача за ученика, която той трѣбва да разрѣши правилно.

14. По закона на Любовьта, щомъ повѣрвашъ, всичко е свѣтло за тебе. По това ще познаешъ, че си въ полето на Любовьта — тамъ съмнѣние нѣма. Усъмнишъ ли се, това показва, че Любовьта я нѣма. Въ Любовьта нѣма съмнѣние.

15. Първиятъ изпитъ, на който ученикътъ се поставя самъ, е съмнѣнието. Затуй той самъ трѣбва да прѣкара нощьта на съмнѣнието, и самъ да го побѣди.

16. Ученикътъ трѣбва да мине прѣзъ съмнѣнието. То е една областъ, която той трѣбва да мине и да прѣмине до край. Тамъ той ще се намѣри въ една сѣверо-полярна нощь—шесть мѣсеца нощь, но той трѣбва да разбира закона. Той трѣбва да я прѣкара, за да излѣзе пакъ на свѣтлия день и да се крѣпи прѣзъ всичкото врѣме. Слѣдъ

като прѣмине този периодъ на мракъ, на вжтрѣшно затъмнение, ще дойде прозрѣнието, ще дойде свѣтлия день, ще дойде Посвѣщението.

17. Ученикътъ трѣбва да вижда доброто навсѣкждѣ и у всѣкиго. Вижда ли той все прѣстжпления, пороци и недостатъци, това е проказа въ неговото сърце. Ужасно е да носишъ дявола въ сърцето си!

18. Докато ученикътъ намира свѣтлина въ свѣта, нищо не може да му се говори за Бога. Трѣбва да се яви отвънъ тъмнина, за да стане въ душата свѣтло. Само при вжтрѣшната свѣтлина се ражда Любовьта къмъ Великото. Ученикътъ не трѣбва да се спира на свѣтлината въ свѣта, а да гледа свѣтлината въ душата си и нея да пази.

19. Ученикътъ не може да има приятелство и съ свѣта, и съ Бога. Ако ученикътъ люби Бога, свѣтътъ ще потъмнѣе за него, ще се скрие, ще изчезне, а той ще се намѣри въ единъ другъ свѣтъ на свѣтлина, миръ и радость, и тамъ ще чуе Учителя си.

20. Приятенъ е пжтьтъ на ученика въ всичкитѣ му мжчнотии, защото е пжть на възлизане!

Методътъ на свѣтлината.

Въ природата има много методи за говорене, но главнитѣ сж два: единиятъ е методътъ на тихия дъждъ, който пада тихо, безъ гърмотевици;

другиятъ е методътъ на силния дъждъ, който иде съ гърмотевици. Тогава всички палятъ свѣщи и се молятъ. Първиятъ методъ е Божественъ, вториятъ е човѣшки. Гърмотевицитѣ не сѫ опасни. Тѣ иматъ едно отлично прѣдназначение — прѣчистватъ въздуха. Дъждъ съ гърмотевици е подобъръ, отколкото безъ гърмотевици. Отъ тия дъждове съ гърмотевици, нѣкои сѫ придружени и съ бури, та обрулватъ всичко. Тихитѣ дъждове сѫ обикновено безъ бури. Но тъй, както е въ природата, всичко е хубаво. Дъждоветѣ, които сѫ придружени съ бури, всичко обрулватъ, но и всички нечистотии очистватъ. Тъй щото, тия два метода работятъ и вжтрѣ въ васъ. Тѣ прѣдставляватъ вжтрѣшенъ, а не външенъ процесъ. Тѣ сѫ работа на душата. Нѣкой пжть въ душата настава тихата, хладна нощь — нощьта на тихия дъждъ; нѣкой пжть дохожда онази бурна, студена нощь — нощьта на дъжда съ гърмотевици и бури. При дъжда съ бури покривитѣ на кжщитѣ се разкриватъ, керемидитѣ имъ се разпрѫсватъ, кепенцитѣ на прозорцитѣ се отварятъ. Всичко това е за хубаво!

Тукъ въ България, ученицитѣ изобщо, понеже сѫ събрани измежду всички народи, сѫ отъ високо произхождение: тѣ сѫ царе, князе, графове, лордове — искатъ Господъ да изпрати за тѣхъ специални ангели. Често, като говоря, нѣкои казватъ: общо ли говори, или лично? Казвамъ: общо и лично, това е единъ и сѫщъ методъ. Едно нѣщо имайте прѣдъ видъ: за всѣки единого лично, както и за всички общо, ще дойдатъ разни изпитания, но не се спъвайте отъ тѣхъ. Трѣбва да знаете закона, че колкото повече изпитания имате, толкова повече благословения ще имате. Помнете: колкото повече страдания, мжчнотии и противорѣчия срещнете въ живота си, толкова повече имате и благоволението на небето. Турете това нѣщо въ живота си като общо правило! Колкото се отнася до хубавото, доброто, оставете го настрана. То е общо за всички. Когато дойде хубавото, всички го носятъ лесно. Най-силнитѣ ученици се познаватъ при голѣмитѣ бури. Хубавитѣ кораби се познаватъ при голѣмитѣ бури въ океанитѣ и моретата.

Сега, нѣма защо да доказвате, кой е вашиятъ Учитель, какъвъ е вашиятъ Учитель. Не доказвайте това! Туй е една сложна задача съ десеть неизвѣстни, а за сега, вие едва ли рѣшавате задачи съ три неизвѣстни. Какво разбирате подъ думата „учитель?“ — Човѣкъ, който учи. На какво учи? Вие ще научите едно отъ правилата на Учителя. То е слѣдующето: Учительтъ подържа правилата, методитѣ на свѣтлината. Свѣтлината само благородни, само чисти мѣста ли посѣщава въ свѣта? Кажете ми! Вие нѣкой пжть казвате: знаете ли кой съмъ азъ? Тамъ, на това ли мѣсто трѣбва да бжда пратенъ? Питамъ: Господъ, Който праща своята свѣтлина отъ небето, тя само въ царски ли палати влиза, само въ клѣткитѣ ли отива? — Не, навсѣкждѣ. Тя прониква въ най-мръснитѣ мѣста, като ги освѣтлява, подига и прѣчиства. Оцапани, нечисти сѫ ржцѣтѣ на живата свѣтлина! Питамъ: ако свѣтлината, която седи толкова високо въ Божествения свѣтъ,

слиза и си цапа ржцѣтѣ съ грѣховетѣ на хората, колко повече живитѣ хора на земята трѣбва да сторятъ това? Вие, ученицитѣ, по нѣкой пжть казвате: да си изцапамъ ржцѣтѣ, да влѣза въ това мѣсто! Ами че, когато влизате въ нѣкой клозетъ, не носите ли свѣщьта си тамъ? Свѣтлината влиза навсѣкждѣ. Тази свѣщь не казва: защо ме носишъ тукъ? Тъй ще разбирате дълбокия смисълъ въ метода на свѣтлината. Тази Божествена свѣтлина, именно, прониква въ насъ, въ найтайнитѣ, въ най-скрититѣ мѣста, за да ни очисти. Туй е великото смирение! Отъ свѣтлината трѣбва да се учите на смирение. Казвамъ: ако нѣмате смирението на свѣтлината, нищо не може да стане отъ васъ.

Едно ново правило ще имате прѣдъ видъ: ще пазите правилата на свѣтлината, ще имате смирението на свѣтлината, готовностьта на свѣтлината да отивате, да прониквате навсѣкждѣ, дѣто тя отива. Свѣтлината прѣминава прѣзъ всичко и навсѣкждѣ, но не остава тамъ. Помнете, че нито една частица отъ свѣтлината не остава, дѣто е влѣзла. Тя остава, запримѣръ, въ клозета само за една тристахилядна часть отъ секундата, и слѣдъ това си заминава. Само за толкова малко врѣме може да остане тя въ едно нечисто мѣсто. Тъй че, срешнете ли една нечиста мисъль, не я дръжте въ ума си дълго врѣме! Лошитѣ мисли задържайте само за една тристахилядна часть отъ секундата и послѣ ги изпъдете навънъ. Ако вие бихте имали този методъ на свѣтлината, всичкитѣ спорове бихте разрѣшавали много лесно. Триста хиляди несгоди можеха да ви дойдатъ, и всичкитѣ тия несгоди бихте могли да разрѣшите само въ една секунда. Какъ?—Съ метода на свѣтлината.

Та, прѣзъ тази Божествена година, въ която сега сме родени, въ първия день на тази година, той е доста дълъгъ день, прилагайте метода на свѣтлината! Дойде ли нѣкое противорѣчие, кажете си: азъ ще бжда като свѣтлината! Когато свѣтлината влѣзе въ човѣшкитѣ очи, тя се радва, понеже има ума на едно разумно сжщество. Свѣтлината не е еднакво посрещната навсѣкждѣ. Когато свѣтлината влѣзе въ очитѣ на единъ вълкъ, какво говори тя тамъ? — Мине и си замине. Въ нѣкоя глистя, когато влѣзе, пакъ минава и заминава. Тамъ не е така добрѣ посрещната, както когато влѣзе въ човѣшкото око. Какъ мислите, какво ще бжде сърцето на свѣтлината? Колко е велико това сърце! Свѣтлината казва: слѣдъ врѣме азъ пакъ ще мина, пакъ ще посѣтя това мѣсто. Тя непрѣривно обикаля свѣта. Когато Христосъ е казалъ: „Азъ съмъ свѣтлината на свѣта“, Той е подразбиралъ, че тази свѣтлина трѣбва да проникне въ най-тъмнитѣ, въ най-затънтенитѣ мѣста, за да внесе разумното. Щомъ дойде разумното, тогава ще се прояви Любовьта.

Бесѣда, държана отъ Учителя.

**

ДВАНАДЕСЕТЬ ПОЛОЖЕНИЯ — СЪПОСТАВЯНИЯ ВЪРХУ РАЗБИРАНИЯТА И ЖИВОТА НА УЧЕНИКА.

1. Ученикътъ трѣбва да разбира добрѣ това, което ще направи и да гледа да е съобразно съ великитѣ принципи на живата Природа.

— Колко е отрадно, когато ученикътъ въ своето невѣжество постжпи тъй, както малкитѣ дѣца, безъ прѣдварително да обмисля, какво да направи, и дали трѣбва да го направи.

2. Ученикътъ не трѣбва да вижда какво става наоколо му. Той за всичко трѣбва да е слѣпъ.

— Колко е хубаво, когато ученикътъ вижда всичко, което се върши около него и се ползува отъ всичко това за своето развитие!

— Колко е благородно, когато ученикътъ мълчи!

3. Ученикътъ трѣбва винаги да мълчи, когато е прѣдъ Учителя си.

— Колко е сърдечно, когато ученикътъ разкрива душата си прѣдъ Учителя си!

4. Ученикътъ трѣбва да прави винаги това, което Учительтъ му казва.

— Колко е лазурно, ако ученикътъ изпълни волята на Учителя си, безъ Учительтъ да му е казалъ това!

5. Учительтъ самъ извиква ученицитѣ си.

— Колко е Божествено, когато ученикътъ самъ отиде при Учителя си!

6. При Учителя ще бжде само най-добриятъ ученикъ.

— Колко е покъртително, когато съзнавашъ, че си лошъ и си при Учителя си!

7. Ученикътъ трѣбва да има винаги разположение въ сърцето си и отзивчивость въ душата си къмъ Учителя си.

— Колко е искрено, когато ученикътъ изживява прѣдъ Учителя си вжтрѣшнитѣ си борби!

8. Ученикътъ трѣбва да е много скроменъ и смиренъ.

— Колко е силно, когато ученикътъ постжпва смѣло!

9. Ученикътъ никога не трѣбва да иска отъ Учителя си. Учительтъ му знае кога и какво е необходимо да се даде на ученика.

— Колко е радостно, когато ученикътъ поиска нѣщо отъ Учителя си! А колко е благословено, когато Учительтъ отъ само себе си даде нѣщо на ученика си.

10. Ученикътъ трѣбва за всичко да благодари и винаги да е радостенъ.

—Колко е трогателно, когато ученикътъ скърби и плаче за несполукитѣ си!

11. Ученикътъ трѣбва да е винаги при Учителя си.

— Колко е хармонично, когато далечъ отъ Учителя, ученикътъ мисли за Учителя си.

12. Ученикътъ трѣбва винаги да мисли за Бога.

— Колко е богоугодно, когато ученикътъ и въ най-малкитѣ нѣща въ живота си вижда Бога въ своето Величие и Слава!

Велико е, когато ученикътъ слуша Учителя си!

Трептяще, е когато ученикътъ е радостенъ, че служи на Бога!

Съзнателно е, когато ученикътъ благодари и хвали Бога всѣкога и за всичко!

Общи въпроси.

3 ч. сл. обѣдъ

Постави се на дневенъ редъ разискване върху списанието.

Г. Томалевски говори върху духа, въ който е било списвано „Ж. Зърно", причинитѣ, които сж наложили подържането на тоя духъ. Засегна накратко въпроса и за финансовото положение на списанието.

Помолени бидоха братята и сестритѣ отъ провинцията и София да изкажатъ своето мнѣние и това на братята и сестритѣ, които прѣдставятъ това списание, като изтъкнатъ положителнитѣ и отрицателнитѣ страни въ досегашната му програма, като заедно съ това дадатъ едно общо очертание на насоката, къмъ която то би трѣбвало да се насочва занапрѣдъ.

Почти отъ всички краища на България говориха прѣдставители и всестранно се произнесоха. Въ резултатъ се прие, че списанието принципно има добра насока, която е желателно да се спази. Могатъ да се внесатъ извѣстни корекции само въ реда, по който се излага материята, като, при това се засегнатъ и нѣкои по-назрѣли въпроси, като напр. изъ областьта на педагогията и пр.

Подигнатъ биде отъ бр. Хр. Христовъ отъ Арбанаси въпроса за образуване на „просвѣтенъ фондъ". „Този въпросъ, обаче, биде оставенъ да се рѣши въ срѣда на „изгрѣвъ".

5 ч. слѣдъ обѣдъ.

КОНЦЕРТЪ.

Срѣда, 8 юли. На „изгрѣвъ" 8 ч. с.

Поде се въпроса за „просвѣтенъ фондъ". Мнозина говориха въ единъ и сжщъ духъ. Прие се единодушно тази идея, съ реализирането на която обещаваме да се снабди братството съ едно мощно орждие за разпространяването на нашитѣ свѣтли идеи всрѣдъ мрака на народнитѣ маси, които, въ една или друга форма, по единъ или другъ начинъ, съ готовность биха ги приели. Думата бѣше за работнитѣ народни маси.

Причинитѣ за основаването на фонда сж слѣднитѣ: липса на освѣтление въ обществото по въпроситѣ отъ „нашето учение", както въ столицата така и въ провинцията. Това още повече се отнася до ония, които сж далечъ въ провинцията, и слѣдователно нѣматъ възможность да слушатъ бесѣди, или да влизатъ въ непосрѣдствени разговори съ Учителя.

Цѣлитѣ му: слѣдъ като се закрѣпи достатъчно, да подпомага за издаването на брошури, книги и пр., цѣлещи пръскането на новата свѣтлина, разбира се, споредъ цѣльта, носяща съответния популяренъ духъ. При едно благоприятно стечение на обстоятелствата, засилване на нанашата печатница и поставянето ѝ въ основата на просвѣтното дѣло.

Срѣдствата си фондътъ първоначално ще почерпи отъ доброволнитѣ вноски на всички братя и сестри.

Като вторъ източникъ е печатницата.

Избра се централенъ касиеръ въ София, комуто ще се внасятъ сумитѣ всѣки 3 мѣсеца: чрѣзъ мѣстнитѣ касиери отъ провинцията, и направо отъ братята и сестритѣ отъ София.

За правилното използуване срѣдствата на фонда се избра просвѣтна комисия, състояща се отъ трима братя и три сестри.

Изпѣ се пѣсеньта „Богъ е Любовь".

Мото: Доброта, Истина, Красота, това е Любовьта!

Съборътъ се закри въ присѫтствието на Учителя и на всички братя и сестри.
